

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΜΣΤ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΑΓΙΑΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 - ΤΗΛ. 227 - 689

1 ΜΑΪΟΥ 1969

ΑΡΙΘ. 9

ΜΗΝΥΜΑ

ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ο
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Π ρ ό ς

Τὸ Εὐσεβὲς Πλήρωμα
τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν
Ἀδελφοί μου,

Ὡς κτυπητὴ ἀντίθεσις εἰς τὸν ζόφον τῶν διαγραφομένων ἀπειλῶν καὶ εἰς τὸ χάος τῶν ἐπὶ τοῦ πλανήτου μας ταραχῶν καὶ πολέμων, ἀκούεται καὶ πάλιν πανευφρόσυνος καὶ ἐπινίκιος ὁ πασχάλιος παιᾶν «Χριστὸς Ἀνέστη!» Ἐπινίκιος δὲ καὶ πανευφρόσυνος, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀνταποκρίνεται εἰς ἀδιάσειστον ἱστορικὸν γεγονός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀποτελεῖ ἐλπιδοφόρον προοπτικὴν καὶ παρήγορον πραγματικότητα.

Ὁ Κύριος πράγματι «ἀληθῶς ἀνέστη!» Τὸ διεκήρυξαν μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς τῶν οἱ Ἀπόστολοί Του. Τὸ ἐπεσφράγισε διὰ τοῦ αἵματός του τὸ «νέφος τῶν μαρτύρων».

Τὸ ἐπεβεβαίωσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας διὰ τῆς ἁγίας ζωῆς τῶν. Τὸ ἐπανηγύρισαν καὶ τὸ πανηγυρίζουν τὰ δισεκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν εἰς ἐκάστην γενεάν, ἀπὸ τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς μέχρι καὶ τῆς σήμερον. Κατὰ τὴν ἀποψινὴν νύκτα, τὰ ἀπειράριθμα πλήθη τῶν πιστῶν, ἀπὸ τοῦ ἀκροτάτου Βορρᾶ μέχρι τοῦ ἐσχάτου Νότου, εἴτε εἰς ἀπέριττα ἐκκλησιάκια, εἴτε ὑπὸ τοὺς κατάφωτους θόλους τῶν μεγαλοπρεπῶν ναῶν, χαίρονται καὶ ἀπολαμβάνουν τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος «ἀνέστη ὄντως».

Ἀλλὰ τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἀνέστη δὲν εἶναι μόνον ἱστορικὸν γεγονός, τοῦ ὁποίου πανηγυρίζομεν τὴν ἀνάμνησιν. Ἀποτελεῖ ταυτοχρόνως καὶ ἐλπιδοφόρον προοπτικὴν, ἀλλὰ καὶ παρήγορον καὶ σήμερον ὑφισταμένην πραγματικότητα. Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας εἶναι καὶ τὸ θεμέλιον, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Νέας Δημιουργίας, τῆς Νέας Ζωῆς. Εἶναι ἡ ἐγγύησις, ὅτι ἡ Νέα Ζωή, ἡ «ἐν Χριστῷ Ζωή», ἀποτελεῖ «τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν». Εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτῆς τῆς Νέας Ζωῆς καλούμεθα οἱ πάντες

νά συμβάλωμεν καὶ εἰς αὐτὴν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως εἶναι δυνατόν νὰ εἴμεθα Δημιουργοὶ καὶ Οἰκοδόμοι.

Μὲ ἀσβέστους τὰς λαμπάδας τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως ἀνὰ χεῖρας, ἅς παραμερίσωμεν, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, τὰ σκότη τῆς σημερινῆς πραγματικότητος, διὰ νὰ ἀντικρύσωμεν τὸ πανευφρόσυτον καὶ ἐλπιδοφόρον ὄραμα τῆς Νέας Δημιουργίας. Εἶναι ἡ Νέα Ζωή, ὅπου εἰς τὴν μίαν ποίμνην ὑπὸ τὸ ἕνα Ποιμένα, τὸν ἀναστάντα Ἀρχιποίμενα, δὲν θὰ ὑπάρχουν οὔτε σινικὰ τεῖχη καὶ σιδηρᾶ παραπετάσματα, οὔτε κἂν σύνορα καὶ χωρίσματα τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ἡ Νέα Δημιουργία, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχη Ἰουδαῖος, Ἕλληνας, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἄρσεν, θῆλυ, ἀλλ' οἱ πάντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου μας καὶ μὲ μόνον πλέον δεσμὰ τοὺς ἀκαταλύτους δεσμοὺς τῆς Ἀγάπης Του, θὰ εἴμεθα τὸ ἐν Σῶμά Του· τὰ ἀδιάσπαστα μέλη Του, ζωογονούμενα ὑπὸ τοῦ ἐνὸς Πνεύματός Του, ἠνωμένα ὑπὸ τὸ μοναδικὸν καὶ ἀπαραβίαστον θέλημά Του. Οἱ πολυποίκιλοι μεσότοιχοι καὶ φραγμοί, οἱ ὅποιοι χωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους θὰ ἔχουν ἐκλείψει. Ἡ Νέα Ζωή, ἡ Νέα Δημιουργία θὰ ἔχη ἐκπηδήσει ἀπὸ τὰ ἀπέραντα ἐρείπια, τὰ ὅποια ἔχει ἐπισωρεύσει ἢ ἀπομάκρυνσις μας ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ μακρὰ καὶ ἄγονος περιπλάνησις μας εἰς τὴν Σαχάραν τῆς ἀνομίας καὶ τῆς ἁμαρτίας μας. Ἡ «καινὴ γῆ», καὶ οἱ «Καινούργιοι Οὐρανοί», «ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ», θὰ ἔχουν ἀναφανῆ. Ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὴν Ἀγάπην καὶ τὴν Δικαιοσύνην, θὰ βασιλεύουν καὶ ἡ Ἀλήθεια, ἡ Εἰρήνη, ἡ ἀγνότης καὶ πᾶσα ἄλλη ἀρετὴ, ἡ ὅποια ἐξυψώνει τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἀνεβάζει εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὅποιαν τὸν θέλει ὁ Δημιουργὸς του.

Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα Δημιουργία, ἡ Νέα Ζωή, εἰς τὴν ὅποιαν ὁ Ἀναστὰς Κύριος μᾶς καλεῖ νὰ γίνωμεν Δημιουργοὶ καὶ Οἰκοδόμοι. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ κόσμος αὐτὸς εἶναι τόσο ὠραῖος, τόσο ἰδανικός, ὥστε μᾶς φαίνεται ἀπίθανος καὶ μὴ πραγματοποιήσιμος. Ἀλλ' ὁ κόσμος αὐτός, χάριν τοῦ ὁποίου ὁ Νικητὴς τῆς φθορᾶς, τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου μᾶς καλεῖ νὰ ἐργασθῶμεν, ἀποτελεῖ καὶ γεγονὸς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὁποίου συνεχῶς προσεγγίζομεν. Εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς ὁποίας «ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» συνεχῶς μὲν προσευχόμεθα, μὲ πολλὴν ὅμως χλιαρότητα ἐργαζόμεθα. Ἐντεῦθεν καὶ ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον προχωροῦμεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς εἶναι βραδύτατος. Εἶναι ὅμως ἀνάγκη ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐξάπαντος νὰ ἐπιταχυνθῆ.

Τὸ μέτρον τῆς ἐπιταχύνσεως τοῦ ρυθμοῦ, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς Νέας Δημιουργίας, ἅς τὸ δώσωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι ὡς ἔθνος ἔχομεν ἐπιφορτισθῆ μὲ μίαν ἰδιαιτέραν ὄλως εὐθύνην. Ὡς Ὁρθόδοξοι καὶ Ἕλληνες προπορευθῶμεν καὶ πάλιν εἰς τὴν Νέαν Δημιουργίαν, τὴν Νέαν Ζωήν. Οὕτω θὰ ἔχωμεν προσφέρει μίαν νέαν ἀνεκτιμήτου ἀξίας ὑπηρεσίαν πρὸς ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ γίνωμεν οἱ ἐν τῇ πράξει κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς δυνάμεώς της· θὰ ἀποδείξωμεν καὶ ἐμπράκτως τὴν ἀκράδαντον πίστιν μας, ὅτι ὁ Κύριος «ἀληθῶς ἀνέστη».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν
τῇ 13ῃ Ἀπριλίου 1969

Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Ἐάν' ἀπεφασίσαιμεν νὰ χαράξωμεν γραμμάς τινὰς περὶ ἐνίων ζωτικῶν διὰ τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν θεμάτων, μάλιστα τῶν εἰς τὸν ἱερὸν Κληρονομήων ἀφορώντων, τοῦτο πράττομεν ἐν τῇ πεποιθήσει, ὅτι τὰ φλέγοντα ἐκκλησιαστικὰ θέματα ἐνδιαφέρουν, καὶ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρουν, τὸ σύνολον τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὡφέλεια δὲ οὐ μικρὰ προσγίνεται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν, ἤτοι τῆς τε Διοικήσεως καὶ τοῦ εὐσεβοῦς Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὅταν τὰ φλέγοντα ζητήματα Αὐτῆς τίθενται ὑπ' ὄψιν καὶ τοῦ Πληρώματος. Ὁ θεῖος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος, γράφων πρὸς Φιλιππησίους, λέγει πρὸς αὐτούς: «Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ. Τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές» (Φιλιπ. 3,1). Τὰ αὐτὰ, πολλάκις ἐπαναλαμβάνομενα ἢ καὶ ἄλλως λεγόμενα, ἐφ' ὅσον προβάλλονται πρὸς οἰκοδομήν, πρὸς ὠφέλειαν, πρὸς κάρπωσιν ἀγαθῶν πνευματικῶν, ὑπὸ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας χάριν τῶν Πιστῶν, ἀσφαλῶς ὠφελοῦν καὶ προάγουν πᾶσαν εὐλαβῶς διακειμένην ψυχὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἥς τὴν ἐν παντὶ ἐπιτυχῆ δρᾶσιν διακαῶς ποθοῦσι καὶ τὴν πρόοδον ταύτης ὡς ἰδίαν καὶ σωτηριώδη δι' ἑαυτοῦ ἀναγνωρίζουσιν.

2. Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει βαθεῖαν τὴν συναίσθησιν, ὅτι δρῶσα ἐπὶ πολλαπλῇ καὶ παντοειδεῖ ὠφελείᾳ τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ψυχοσωματικοῦ ὄντος λαμβανομένου, οὐδὲν μέσον πρόσφορον διὰ τοὺς ψυχοσωτηριολογικοὺς σκοποὺς πρέπει ν' ἀφήσῃ ἀνεκμετάλλευτον πρὸς ἐπίτευξιν τῶν πολυποικίλων στόχων τῆς δράσεώς της. Ἐπεσημάναμεν ἐν τοῖς προηγουμένοις ἐνίοις στόχοις καὶ τινὰ πεδία δράσεως τῶν ποιμαίνων τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὰ πεδία ταῦτα τῆς ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος, σχεδὸν καθ' ὅλας τὰς κατευθύνσεις τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀτόμου καὶ ὡς κοινωνικοῦ συνόλου λαμβανομένου. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι

ὁ κύριος σκοπὸς τῶν ἀρθρῶν ἡμῶν. Σκοπὸς ἡμέτερος εἶναι νὰ ραμφίσωμεν στόχους τινὰς ἐπικαίρους καὶ νὰ παράσχωμεν τοῖς πιστοῖς ἐνίοις τρόπους ἐπωφελεῖς, οὓς προτίθεται ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία νὰ χρησιμοποιήσῃ ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ πεδίου τῆς ἑαυτῆς δράσεως, πρὸς τὸν ἀπώτερον σκοπὸν εἰς ὃν ἀποβλέπει, ἤτοι τὴν ἰσχυροποίησιν καὶ δυναμικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἱκανοτήτων της, διὰ τὴν καλυτέραν καὶ ἐπιτυχεστέραν πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν ἐπιρροὴν καὶ ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ Πληρώματός της· καὶ κατ' ἐπέκτασιν, ἐπὶ τοῦ Ἐθνους, ὡς ὅλου λαμβανομένου, ἐπὶ τῆς Κοινωνίας, ἐπὶ τῆς Οἰκογενείας καὶ ἐπὶ παντὸς ἀτόμου, ἐγγίζοντος ἢ καὶ ἀπλῶς εἰς γνωριμίαν μετ' αὐτῆς ἐρχομένου. Ἡ ποιμένες τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν γνωρίζουν καλῶς, ὅτι τὸ ἐκκλησιαστικόν της Ποίμνιον, τῆς συγχρόνου μάλιστα Κοινωνίας πολλὰ ἀπαιτοῦσης καὶ ἐν πολλοῖς παραπαιούσης καὶ πελαγοδρομούσης, δὲν δύναται νὰ συγκρατηθῇ ἐν τοῖς κόλποις Αὐτῆς, χωρὶς τὴν μητρικὴν θαλπωρὴν τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ἀγάπην ἐν τοῖς ἔργοις ἀποδεικνυομένην, χωρὶς συνεχῆ μέριμναν καὶ παρακολούθησιν ταύτης ἐν πᾶσι, πανταχοῦ καὶ πάντοτε. Ἐνταῦθα δ' ἀκριβῶς ἐγκεῖται — καὶ τὸ γνωρίζει καλῶς σήμερον ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας μας —, ὅτι δέον καὶ νέας μεθόδους δράσεως ν' ἀναζητήσῃ καὶ νέον ὄπλισμόν νὰ περιβληθῇ, ἐκ συγχρονομένη οὕτως ἐν τῇ ἐπιλογῇ τῶν μέσων, τῶν μεθόδων, τῶν τρόπων ὀργανώσεως, τῶν μέσων δράσεως Αὐτῆς ἐπὶ παντὸς πεδίου τῆς ζωῆς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου.

* * *

3. Ἄς λάβωμεν νῦν ἐν ἑκ τῶν πολλῶν πεδίων τῆς δράσεως τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τὸ φιλανθρωπικόν. Τοῦτο ἀποτελεῖ τὴν ἐμφαντικωτέραν ἀπόδειξιν τῆς Ἀγάπης τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τὰ τέκνα Αὐτῆς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ

κατέχει τὸν ἀμύθητον πλοῦτον τῆς Χάριτος τοῦ Κυρίου. Δύναται, ὅσα οὐδεὶς ἄλλος δύναται. Γνωρίζει καλῶς τὸ τί σημαίνει ἡ ἐντολὴ τοῦ Κυρίου: «Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς» (Ματθ. 5,42). Γνωρίζει τὸ τῆς «Διδαχῆς»: «Πᾶσι γὰρ θέλει δίδοσθαι ὁ Γατῆρ ἐκ τῶν ἰδίων χαρισμάτων» (Διδαχὴ I,5). Γνωρίζει καὶ τὴν ἐντολήν: «Οὐκ ἀποστραφήσῃ τὸν ἐνδεόμενον, συγκοινωνήσεις δὲ πάντα τῷ ἀδελφῷ σου καὶ οὐκ ἔρεῖς ἴδια εἶναι· εἰ γὰρ ἐν τῷ ἀθανάτῳ κοινωνοὶ ἐστε, πὸς ὅσω μᾶλλον ἐν τοῖς θνητοῖς;» (Διδαχὴ IV, 8). Γνωρίζει ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας σήμερον ὀπηλήκην ἀξίαν καὶ σπουδαιότητα ἔχουν τὰ ἔργα τῆς Ἀγάπης, πρὸς τὸν ἔχοντα ἀνάγκην περιθάλψεως πιστῶν, καὶ μάλιστα πρὸς ομάδας πασχόντων, ἐνδεῶν, παντοιοτρόπως πιεζομένων καὶ θλιβομένων. Σήμερον ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουσα τὴν σοβαρὰν ἐπίδρασιν τοῦ πνευματικοῦ παργοντος καὶ ἐπιτελεῖ τὴν φιλανθρωπικῆς δράσεώς της, προτίθεται νὰ ἀρχίσῃ μελετῶσα τοὺς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων θὰ καταστήσῃ ἐμφαντικώτερον τὴν παρουσίαν αὐτῆς καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τῆς κοινωνικῆς ἀντιλήψεως. Ἦδη θαυμάσιον ἔργον ἐπιτελεῖται καὶ ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ: τὰ «Φιλόπτωχα Ταμεῖα», τὰ «Φιλανθρωπικὰ Σωματεῖα», αἱ «Ἐραδικαὶ Ἐπιτροπαί», αἱ πάσης φύσεως διανομαὶ εἰδῶν τῆς «Διεκκλησιαστικῆς Βοηθείας» καὶ οἱ ἄλλοι τρόποι ἀσκήσεως κοινωνικῆς περιθάλψεως καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεως. Εἰς τὰ πολλαχῶ καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἰδιωτικῶν Σωματείων ἢ ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ τοῦ Κράτους λειτουργοῦντα Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα ἐν τῇ Χώρα ἡμῶν, ἢτοι Γηροκομεῖα, Πτωχοκομεῖα, Ὀρφανοτροφεῖα, Βρεφοκομικοὺς Σταθμοὺς, Ἀσυλὰ Ἀνιάτων, Μορφωτικὰ Ἰδρύματα Ἀνωμάτων Παίδων, λοιπὰ Ἰδρύματα Κωφάλλων, Ἐπιληπτικῶν, Ψυχοπαθῶν κλπ., κλπ., ὑπηρετεῖ πολυάριθμον καὶ παντοῖον προσωπικόν. Ἐὰν τὸ προσωπικόν τοῦτο ἐμψυχοῦται, διατρέφεται πνευματικῶς, συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας του, θὰ ἀποδώσῃ πολλαπλασίως εἰς τὸ σωτήριο ἔργον του, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται τόσον εἰς τὸ σῶμα ὅσον καὶ εἰς τὴν ψυ-

χὴν τῶν τροφίμων τῶν Ἰδρυμάτων. Οὕτως ἡ Ἐκκλησία θὰ προσπαθίῃ νὰ καταστήσῃ ἐμφανῆς ἡ πνευματικὴ παρουσία της καθ' ὅλον, εἰ δυνατόν, τὸ εὖρος τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Ἀντιλήψεως.

4. Ἡ δυσχέρεια ἢ μᾶλλον αἱ πολλαπλαῖ δυσχέρειαι, αἱ ἀνακύπτουσαι ἐν προκειμένῳ δὲν εἶναι αἱ ὑλικαί. Οἱ πόροι εἶναι δυνατόν νὰ ἐξευρεθοῦν κατὰ ποικίλους τρόπους. Αἱ οὐσιωδέστεραι δυσχέρειαι ἐμφανίζονται ἐν τῇ ἀναζητήσει τῶν ἐξειδικευμένων ἐκείνων προσάπων, ἅτινα θ' ἀναλάβωσι τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πνευματικοῦ τούτου ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Τότε τὸ κοινωνικὸν ἔργον θ' ἀποδώσῃ πλουσιωτέρους τοὺς πνευματικούς καρπούς, ὅταν ἴδῃ τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν ἐν ἐνεργείᾳ καὶ δράσει ἐν τοῖς ἔργοις τῆς Ἀγάπης ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, καὶ μάλιστα, ὅταν τὴν συμπάρασασιν εἰς τὸ κοινωνικὸν ἔργον ἀναλάβωσι καλῶς κατηρτισμένοι καὶ ἐξειδικευμένοι πρὸς τοῦτο Κληρικοί. Πρὸς τοῦτο ὑπάρχει ἀνάγκη, ἵνα καλῶς μετεκπαιδευθῇ μέρος τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, καὶ ἀναλάβῃ τὴν πνευματικὴν τόνωσιν καὶ στήρξιν τῶν εἰς τὸ μέγα τῆς φιλανθρωπίας ἔργον μοχθοῦντων, ἵνα ἡ Ἐκκλησία παρουσιασθῇ εἰς τὰ ὅμματα τῶν Πιστῶν, ὡς Μήτηρ αὐτῶν ἀληθῆς, ὡς διδάσκουσα οὐ μόνον τὴν Πίστιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων τὴν ἑαυτῆς Ἀγάπην ἀποδεικνύουσα. Οἱ ἐκ τοῦ Κλήρου αὐτῆς, καλῶς μετεκπαιδευόμενοι διὰ τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, θὰ βοηθήσωσι νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τότε καλύτερον καὶ τὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (Migne, PG 51,300: Ὀμιλ. 3,11): «Ἰατροὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν εἰσιν οἱ πέννητες, εὐεργέται καὶ προστάται· οὐ γὰρ τοσοῦτον δίδως, ὅσον λαμβάνεις· δίδως ἀργύριον, καὶ λαμβάνεις βασιλείαν οὐρανῶν· λύεις πενίαν, καὶ καταλλάττεαι σεαυτῷ τὸν Δεσπότην». Καὶ κατωτέρω: «Οὐδὲ γὰρ ὄντως ὕδατος φύσις ἀπονίπτει κηλῖδας σώματος, ὡς ἐλεημοσύνης δύναμις ἀποσμήχει ῥύπον ψυχῆς. Ὡσπερ οὖν οὐ τολμᾷς ἀνίπτους χερσὶν εἰσελθῶν εὐξασθαι, καίτοι ἔλαττον τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο, οὕτω μήτε χωρὶς ἐλεημοσύνης ἐπ' εὐχὴν ἔλθῃς

ΘΕΜΑΤΑ ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΘΕΟΥ

“Όταν ἐνταῦθα ὀμιλῶμεν περὶ τοῦ σημερινοῦ ἀθέου δὲν ἐννοοῦμεν τὸν παλαιὸν ἀποκρουστικὸν τύπον τοῦ φανατικοῦ καὶ ἀνευδότου, τὸν πείσμονα σοφιστήν, τὸν παίζοντα μὲ λέξεις. Ἐννοεῖται μᾶλλον ἄνθρωπος σοβαρὸς, ἰδεολόγος, μεμετρημένος, συνεπής, ἀθροιστής, καὶ μάλιστα φορεὺς ἐνὸς νέου ἐμπειρικοῦ «πιστεύω». Ἐὰν ἔχη ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῆς Πίστεως, τοῦτο δὲν σημαίνει πάντοτε, ὅτι εἶναι παράλογος. Εἶναι πεπεισμένος, ὅτι εἰς τὴν σφαῖραν τῆς προόδου εἶναι δημιουργός, ὅτι τάχα προσφέρει κάτι. “Ότι τάχα ἔχει νὰ προτείνῃ νέον «εὐαγγέλιον», καλύπτερον τοῦ ἰσχύοντος, ἰσχυριζόμενος μάλιστα, ὅτι τάχα τὸ παλαιὸν δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς προσδοκίας. “Ότι τάχα ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔφερε μέχρι σήμερον τοὺς ἀναμενομένους καρπούς. “Ότι τάχα τὸ «πιστεύω» του εἶναι περισσότερον δυναμικόν, συγχρονισμένον, προσγειωμένον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἡ σύγχρονος ἀθεΐα παρουσιάζεται ὡς κοσμοθεωρία καὶ βιοθεωρία δυναμική, ὡς ὑπόσχεσις μεσσιανική, παρήγορος εἰς τὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ἔχουσα τάχα ὅλα τὰ μέσα νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὰ βάσανά του.

Ἀκριβῶς μὲ τὸ ἔμβλημα τοῦτο ἐμφανιζομένη, ἡ ἀθεΐα ὠθεῖ τὴν Ἐκκλησίαν ν’ ἀναπτύξῃ ὅλας τὰς ἀξίας τῆς καὶ νὰ δείξῃ μὲ ρεαλισμόν, ὅτι ἐνῶ ὅλα τὰ ἄλλα παρέρχονται, ἡ ἰδία παραμένει ἀναντικατάστατος καὶ μοναδική, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπιτυγχάνει τότε μόνον, ὅταν, ἐπανευρίσκουσα εἰς τὰς πηγὰς τῆς τὴν γνησίαν φύσιν τῆς καὶ τὸν προορισμόν τῆς καὶ διαχωριζομένη ἀπὸ τὰ ἐπίγεια καὶ κοσμικά, ἐνθυμηθῇ τὴν περίοδον τὴν πρὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, ὡς *corpus christianum* καὶ περιορισθῇ εἰς τὴν καθαρῶς λυτρωτικὴν πνευματικὴν ἀποστολὴν τῆς.

Ἡ αὐθεντικὴ Πίστις εἶναι δῶρον ἄνωθεν, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποκλείει τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας. Μᾶλλον τὴν προϋποθέτει ὡς αἴτημα λογικόν. Ὁλόκληρος ἡ ζωὴ μας, ἄλλωστε, δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ διαρκὴς πορεία πρὸς μεγαλυτέραν προσέγγισιν καὶ γνώσιν τοῦ Θεοῦ. Δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαυώμεθα εἰς τὸ νὰ ἐκμανθάνωμεν ἄρθρα Πίστεως καὶ κατηχητικὰς Ὁμολογίας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀγωνιζώμεθα διὰ τὴν οἰκιοποίησιν των καὶ τὴν ἐνσυνείδητον παραδοχὴν των,

ποτέ». Τὸ ἔργον λοιπὸν τῆς φιλανθρωπίας διπλῆν τὴν ὠφέλειαν παρέχει· τὴν σωτηρίαν καὶ πνευματικὴν ἀνάνηψιν τοῦ ἐλεουμένου καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἐλεοῦντος.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ὥστε νὰ γίνουιν κτῆμά μας προσωπικόν. “Όσον ἀγαπᾷ τις τὸν Θεόν, τόσον καὶ κατακαίεται ἐσωτερικῶς νὰ φθάσῃ τὸ ἀγαπώμενον. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι στατικόν καὶ ἀπολιθωμένον στοιχείον. Κινεῖται ἀδιακόπως πρὸς μεγαλυτέραν ἐπαφὴν καὶ κοινωνίαν μὲ τὸν Θεόν.

Ἦδη ὁ ἱ. Αὐγουστίνος, ἐξ ἰδίας ἀσφαλῶς πείρας, ἔγραφεν: «Ἐὰν ἡ ἀγάπη αὐξάνῃ, τότε καὶ ἡ ἔρעυνα περὶ Αὐτοῦ τὸν Ὅποιον εὗρομεν ἤδη θὰ μεγαλώνη ἐπίσης»¹.

Καὶ ἀλλαχοῦ προσθέτει: «Ἀνευρίσκομεν τὸν Θεόν, ἵνα τὸν ζητῶμεν περισσότερον ἐντατικῶς»².

Ἐκ τούτου ἔπεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐπιστρατεύσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις του, πρὸς βαθυτέραν γνώσιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ δημιουργοῦ του, χωρὶς νὰ σταματᾷ τὰ ἐρωτήματα καὶ τὴν ἀναζήτησιν. Ταῦτα δὲν σημαίνουν, ὅτι θὰ μεταβάλωμεν τὴν Πίστιν εἰς γνώσιν. Κάθε ἄλλο. Ἡ πίστις θὰ παραμῆνῃ πάντοτε μυστήριον.

* * *

Ἐπιπροσθέτως, ἡ σημερινὴ ἀθεΐα δὲν ἐμφανίζεται ὡς μία ἀσύντακτος καὶ καταλύουσα τὸ πᾶν, τὴν τάξιν καὶ τὴν δομὴν τῆς κοινωνίας, ἀναρχικὴ ἰδεολογία τρομοκρατῶν. Πολλοὶ κακῶς τὴν ταυτίζουν μὲ κάθε ἀναρχικὸν καὶ ἄκρως ἐπαναστατικὸν κίνημα, παρομοιάζοντες τὴν μὲ τὸν Μαρξισμόν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ Μαρξισμός, ἔχων ὡς ὑπόβαθρόν του τὸν Διαλεκτικὸν Ὑλισμόν, ἀρνεῖται οἰανδήποτε μεταφυσικὴν ἄξίαν καὶ προσπαθεῖ μὲ ἀντιθρησκευτικὰ κριτήρια νὰ ἐρμηνεύσῃ τὰ πάντα. Ἄλλ’ ἂς μὴ λησμονῆται, ὅτι ἡ ἀθεΐα ἔχει ἀρκετοὺς ὄπαδους εἰς τὴν Δύσιν, εἰς τὴν ἀστικὴν καὶ «συντηρητικὴν» τάξιν. Πολλοὶ ἄθεοι δὲν εἶναι ἀναγκαστικῶς καὶ κομμουνισταί.

Ἡ σύγχρονος ἀθεΐα ἐμφανίζεται μὲ ἐσχατολογικὸν μεσσιανικὸν χαρακτήρα. Κηρύττει νέον «εὐαγγέλιον», νέον οὐμανισμόν. Ἀντιτίθεται εἰς τὴν παραδεδομένην πίστιν τῶν Χριστιανῶν, προσφέρουσα τάχα νέαν πίστιν, τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἰς τὰς ἰκανότητάς του καὶ τίποτε περισσότερον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πῶς θ’ ἀντιδράσῃ ὁ Χριστιανός; Μόνον ἐὰν ψυχραίμωσ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν πεποίθησιν του εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀντιτάξῃ μὲ συμπάθειαν καὶ γλυκύτητα μίαν Πίστιν ἀνανεωμένην, ἀναγεγεννημένην, αὐθεντικὴν, πειστικὴν, συνεπῆ. “Όχι μίαν τετριμμένην καὶ νεκρὰν Πίστιν, θριαμβολογοῦσαν ὅτι τάχα τὰ πάντα εἰς αὐτὴν ὑποτάσσονται, ὡς διὰ μαγείας. Ἡ Πίστις εἶναι θεραπευτική, διάκονος τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν καὶ τὸν πλησίον. Ἐξυπηρετεῖ τὸ λυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Θεοῦ

1. Enarr. in Ps. 104 ¶ L 37, 1392.

2. De Trinit. XV, I. PL 42, 1058.

Η ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

15. ΕΠΙΣΚΟΠΗ COVENTRY

Ἔτος ἰδρύσεως 1918. — Πληθυσμὸς 708.340.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 210. — Ἐφημέριοι 164.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Cuthbert Killick Bard-
sley.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης
Δαυτὸς Mackie.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος H. Williams (Ναὸς
Ἀγ. Μιχαήλ).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Coventry καὶ War-
wick).

16. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ DERBY

Ἔτος ἰδρύσεως 1927. — Πληθυσμὸς 959.700.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 278. — Ἐφημέριοι 218.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Geoffrey, Φραγκῖσκος
Allen.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Rep-
ton William W. Hunt.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Θωμᾶς Ρι-
χάρδος Parfitt.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος R. Beddoes (Ναὸς
Ἀγίων Πάντων).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Derby καὶ Chesterfield).

17. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ELY

Ἔτος ἰδρύσεως 1109. — Πληθυσμὸς 431.580.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 329. — Ἐφημέριοι 244.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐδουάρδος James
Roberts.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Hun-
tingdon Ροβέρτος Arnold Martinean.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Gordon
Ἰωάννης Walsh.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος C. Hankey (Ναὸς Ἀγ.
Τριάδος).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Ely, Wishech, Hun-
tingdon).

ἐν τῷ κόσμῳ καὶ διέρχεται διὰ τῆς ταπεινώσεως καὶ
συγκαταβάσεως, παρομοίας ἐκείνης τοῦ φρικτοῦ Γολ-
γοθᾶ.

* *

Δὲν θὰ κερδίσωμεν τὸν ἄθεον μὲ κουραστικά, ἀ-
πειλητικά, ἀτέμωνα καὶ ἀφελῆ ἐπιχειρήματα, στηριζό-
μενα εἰς τὴν Λογικὴν, τὰς ραγδαίας κοινωνικὰς ἀλλα-
γὰς, εἰς ἀνάμικτα καὶ ἑτερόκλητα σχήματα κακῶς το-
ποθετημένα. Οὐτε θὰ στηριχθῶμεν εἰς ὀργίλας καὶ
καυστικὰς ἐνστάσεις, διὰ νὰ ὑποστηρίξωμεν τὴν θέσιν
μας.

Ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ πιστὸς δὲν θὰ παρα-
μείνη ἀδρανής, ἀσυγκίνητος καὶ ἀπαθὴς θεατῆς. Διότι
ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς, πολλὰ ὑπολείπονται νὰ γί-
νουν ἀκόμη. Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ περιορισθῆ
μόνον εἰς τὸ ἐνδοξον παρελθόν της. Ἀντιθέτως, κα-
λεῖται ν' ἀναλάβῃ σθεναρῶς τὸ ἔργον τῆς διαδόσεως
τῶν ἀληθειῶν της, ἀποβλέπουσα εἰς τὸ μέλλον, ὅπερ
εὐρίσκεται εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ἢ εἶναι
ἡ ἐλπίς τοῦ κόσμου, τὸ πᾶν, ἢ οὐδὲν εἶναι, ὅποτε
ἀδίκως βαυκαλιζόμεν τὸν κόσμον καὶ τοὺς ἑαυτοὺς
μας. Βιοῦσα τὴν σημερινὴν τῆς Πίστεως κρίσιν, ἡ
Ἐκκλησία δύναται ν' ἀντλήσῃ διδάγματα, σφυγμομε-
τροῦσα τὰ διασταυρούμενα ρεύματα, τοὺς ἀπωτέρους
λόγους τῆς θρησκευτικῆς κρίσεως. Ἐπιβάλλεται μὲ εἰ-
δικὰ Σεμινάρια νὰ προετοιμάζεται διὰ συγχρονισμένον
ἐπανευαγγελισμόν, διὰ γενναίαν ἐξόρμησιν κηρυκτικὴν
καὶ προφητικὴν, διὰ νὰ θέσῃ εἰς ἐφαρμογὴν τὰ ἐπιμε-
λῶς μελετηθέντα σχέδιά της.

Ὁ ἀντίπαλός μας δὲν εἶναι τόσο ἀφελής, εὐπιστός
καὶ εὐκαταφρόνητος. Ὁ ἄθεος τῆς ἐποχῆς μας πολλάκις
εἶναι συνεπής, ἄριστα ἐξωπλισμένος καὶ κατατοπισμέ-
νος¹. Γνωρίζει ἐξ ἄλλου τὰς τυχόν ἀδυναμίας τῆς ἐπι-
γείου Ἐκκλησίας, τὴν χλιαρότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν
ἀπιστίαν ἐνίων «πιστῶν». Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ
μᾶς φοβίζῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν χλιαρῶν καὶ ἡ ἕκτασις
τῆς ἀπιστίας. Ἡ νίκη δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀριθμούς. Ἡ
νίκη ἀνήκει εἰς τὴν χριστιανικὴν παράταξιν, τὸ μικρὸν
ποιμνιον. Ἀρκεῖ ν' ἀναδειχθῆ τοῦτο τὸ ἄλλας τῆς γῆς,
ἡ ζύμη ἢ δυνατὴ, ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς οὐσιαστι-
κὰς της ἀλιστικὰς ιδιότητας.

Ὁ κόσμος, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ ἄθεος, θὰ πληροφορη-
θῆ τὰ τῶν θρησκευομένων ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς συνε-
πείας ἢ ἀσυνεπείας των ὡς πρὸς τὴν Πίστιν. Πόσον
δηλαδὴ ζοῦν ὅ,τι πιστεύουν. Πόσον μετατρέπουν εἰς
βίωμα καθημερινὸν τὴν λατρείαν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Καὶ
δικαιοῦνται ἐν προκειμένῳ νὰ ἐπαναλάβουν μὲ τὸν ἀρ-
χαῖον Ἀπολογητὴν Θεόφιλον:

«Ἐὰν φῆς, Δεῖξον μοι τὸν Θεόν σου,
κἀγὼ σοι εἴποιμι ἄν,
Δεῖξόν μοι τὸν ἄνθρωπόν σου,
κἀγὼ σοι δεῖξω τὸν Θεόν μου...»².

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Καλαβρίας ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ

1. Ὅρα ἀνάλυσιν τοῦ θέματος ὑπὸ Gabriel Widmer,
L'Evangile de l'athée, ἐκδ. Labor et Fides, 1967.

2. Πρὸς Ἀπότολκον, I. PG 6, 1025.

18. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ EXETER

Ἔτος ιδρύσεως 909. — Πληθυσμὸς 847.680.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 535. — Ἐφημέριοι 394.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ροβέρτος Cecil Mortimer.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Grediton, Wilfrid Ἀρθούρος West II. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Plymouth Wilfrid Guy Sanderson.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Μᾶρκος Knight (Ναὸς Ἁγίου Πέτρου).

Ἀρχιδιάκονοι: Τέσσαρες (Exeter, Plymouth, Barnstable καὶ Totnes).

19. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ GLOUCESTER

Ἔτος ιδρύσεως 1541. — Πληθυσμὸς 476.200.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 346. — Ἐφημέριοι 247.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Βασίλειος Tudor Guy.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Tewkesbury, Forbes Trevor Horn.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Douglas Ἐρρῆκος Crick.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος S. Evans (Ναὸς Ἁγίας Τριάδος).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Gloucester καὶ Cheltenham).

20. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ GUILDFORD

Ἔτος ιδρύσεως 1927. — Πληθυσμὸς 803.700.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 161. — Ἐφημέριοι 154.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Γεώργιος Edmund Reindorp.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Βασίλειος Montague Dale. β) Ὁ Θεοφ. St. J. Pike. γ) Ὁ Θεοφ. Αουκιανὸς Κάρολος Usher-Wilson.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος G. Clarkson (Ναὸς Ἁγίου Πνεύματος).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Surrey καὶ Dorking).

21. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ HERFORD

Ἔτος ιδρύσεως 676. — Πληθυσμὸς 231.960.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 381. — Ἐφημέριοι 227.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Μᾶρκος Allin Hodson.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. William Ἀρθούρος Partridge.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ροβέρτος Price (Ναὸς τῆς Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Hereford καὶ Ludlow).

22. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ LEICESTER

Ἔτος ιδρύσεως 1926. — Πληθυσμὸς 701.120.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 296. — Ἐφημέριοι 216.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ronald Ralph Williams.

Βοηθὸι Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἰάκωβος Λαυρέντιος Horstead. β) Ὁ Θεοφ. Γεώργιος Stuart Smith.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ἰωάννης Hughes (Ναὸς Ἁγίου Μαρτίνου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Leicester καὶ Loughborough).

23. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ LIGHTFIELD

Ἔτος ιδρύσεως 664. — Πληθυσμὸς 1.904.430.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 486. — Ἐφημέριοι 423.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἀρθούρος Stretton Reeve.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος St fford, Ριχάρδος Γεώργιος Clitherow. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Shrewsbury William Alonzo Parker.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος W. M cpherson (Ναὸς τῆς Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Stoke-On-Trend, St fford, S lop).

24. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ LINCOLN

Ἔτος ιδρύσεως 1072. — Πληθυσμὸς 768.100.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 648. — Ἐφημέριοι 372.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Kenneth Riches.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Grantham, Ross Sydney Hook. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Grimsby Γεράσιμος Fiitzmanrice Colin.

Βοηθὸι Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἀντώνιος Otter. β) Ὁ Θεοφ. Kenneth He ley.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Μιχαὴλ Peck (Ναὸς τῆς Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Lincoln, Lindsey, Stow).

25. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ LIVERPOOL

Ἔτος ιδρύσεως 1880. — Πληθυσμὸς 1.769.570.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 224. — Ἐφημέριοι 226.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Stuart Y rworth Bl nch.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Warrington, Λαυρέντιος Ἀμβρόσιος Brown.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ἐδουάρδος Patey (Ναὸς τοῦ Χριστοῦ).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Liverpool καὶ Warrington).

26. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ MANCHESTER

Ἔτος ιδρύσεως 1847. — Πληθυσμὸς 2.198.560.
Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 361. — Ἐφημέριοι 365.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. William Derrick Greer.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Hulme Kenneth Venner R msey. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Middleton, Ἐδουάρδος R lph Wickham.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ἀλφρέδος Jowett (Ναὸς

τῆς Ἀγίας Μαρίας καὶ τῶν Ἀγ. Διονυσίου καὶ Γεωργίου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Manchester καὶ Rochdale).

27. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ NEW CASTLE

Ἔτος ἰδρύσεως 1882. — Πληθυσμὸς 829.220.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 188. — Ἐφημέριοι 165.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Hugh Ἐδουάρδος Ashdown.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. C. C. Wolters (Ναὸς Ἀγίου Νικολάου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Lindisfarne καὶ Northumberland).

28. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ NORWICH

Ἔτος ἰδρύσεως 1094. — Πληθυσμὸς 585.200.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 641. — Ἐφημέριοι 389.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. William Launcelot Fleming.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Thetford Ἐρρίκος William Cordingly. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Lynn, William Somers Llewellyn.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. Norman Hook (Ναὸς Ἀγίας Τριάδος).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Norwich, Lynn, Norfolk).

29. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΗΣ

Ἔτος ἰδρύσεως 1542. — Πληθυσμὸς 1.415.600.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 682. — Ἐφημέριοι 511.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Harry Ἰάκωβος Carpenter.

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Reading Ἐρρίκος Knell. β) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Dorchester, Δαυὶδ Loveday. γ) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Buckingham, Γεώργιος Perys.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Μιχαὴλ Hay.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. Cuthbert Simpson (Ναὸς τοῦ Χριστοῦ).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Berks, Oxford, Buckingham).

30. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ PETERBOROUGH

Ἔτος ἰδρύσεως 1541. — Πληθυσμὸς 518.470.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 366. — Ἐφημέριοι 237.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Κύριλλος Eastaugh.

Βοηθὸι Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Weston Ἐρρίκος Stewart. β) Ὁ Θεοφ. Hugh Otter - Barry. γ) Ὁ Θεοφ. Ἀχιβάδης Campdell.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. Wingfield Digby.

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Oakham καὶ Northampton).

31. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ PORTSMOUTH

Ἔτος ἰδρύσεως 1927. — Πληθυσμὸς 607.560.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 133. — Ἐφημέριοι 119.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Ἐρρίκος Λαυρέντιος Phillips.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Bryan Robin.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. E. N. Porter (Ναὸς Ἀγ. Θωμᾶ).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Portsmouth καὶ Isle of Wight).

32. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ RIPON

Ἔτος ἰδρύσεως 1836. — Πληθυσμὸς 766.370.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 225. — Ἐφημέριοι 174.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Ριχάρδος Moorman.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Knaresborough Ἰωάννης Cruse.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐρρίκος Vully de Camdole.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. F. Hughes (Ναὸς Ἀγ. Πέτρου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Leeds καὶ Richmond).

33. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ROCHESTER

Ἔτος ἰδρύσεως 604. — Πληθυσμὸς 1.074.430.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 231. — Ἐφημέριοι 221.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ριχάρδος, Δαυὶδ Say.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Tonbridge Russell White.

Βοηθὸι Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Κάρολος Mann. β) Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Keith Russell.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. Stanley Betts (Ναὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Rochester, Tonbridge, Bromley).

34. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΛΒΑΝΟΥ

Ἔτος ἰδρύσεως 1877. — Πληθυσμὸς 1.293.060.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 341. — Ἐφημέριοι 276.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐδουάρδος Μιχαὴλ Jones.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Bedford, Ἀλβέρτος Ἰωάννης Trillo.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Boys.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ: Ὁ Αἰδ. Noel Μαρτῖνος Kennaby (Ναὸς καὶ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλβανοῦ).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Ἀγίου Ἀλβανοῦ καὶ Bedford).

35. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΓΙΩΝ EDUNDSBURY καὶ IPSWICH

Ἔτος ἰδρύσεως 1914. — Πληθυσμὸς 441.650.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 484. — Ἐφημέριοι 285.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Leslie Wilfrid Brown.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Dun-
nich Ὡμαῖς Cashmore.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἀρθούρος
Μιχαήλ Hollis.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Waddington (Ναὸς
τοῦ Ἀγ. Ἰακώβου).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Suffolk, Subury καὶ
Ipswich).

36. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ SALISBURY

Ἔτος ἰδρύσεως 1078. — Πληθυσμὸς 626.590.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 541. — Ἐφημέριοι 337.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωσήφ Ἐδουάρδος Fi-
son.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Sher-
bone, Βίκτωρ Ἰωσήφ Pike.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Kenneth Haworth
(Ναὸς τῆς Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Τέσσαρες (Sarum, Wilts,
Dorset, Sheborne).

37. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ SHEFFIELD

Ἔτος ἰδρύσεως 1914. — Πληθυσμὸς 1.150.650.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 178. — Ἐφημέριοι 177.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Φραγκῆσκος Ἰωάννης
Taylor.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Γεώργιος
Βικέντιος Gerard.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος I. Weill (Ναὸς Ἁγίων
Πέτρου καὶ Παύλου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Sheffield καὶ Don-
caster).

38. ΕΠΙΣΚΟΠΗ SODOR καὶ MAN

Ἔτος ἰδρύσεως 447. — Πληθυσμὸς 47.820.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 30. — Ἐφημέριοι 27.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Γεώργιος Ἐρρίκος Gor-
don.

Ἀρχιδιάκονοι: Εἷς (Isle of Man).

39. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ SOUTHWARK

Ἔτος ἰδρύσεως 1905. — Πληθυσμὸς 2.364.110.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 309. — Ἐφημέριοι 310.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἀρθούρος Mervyn
Stockwood).

Χωρεπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος King-
ston-Upon-Thames, William Gilpin. β)
Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Woolwich Ἰωάννης Ἀρ-
θούρος Ὡμαῖς Roinson.

Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Sidney
Caulton. β) Ὁ Θεοφ. Joost Deblank.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ἐρνέστος Sontheott
(Ναὸς Σωτῆρος Χριστοῦ).

Ἀρχιδιάκονοι: Τρεῖς (Kingston-Upon - Tha-
mes, Lewisham, Southwark).

40. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ SOUTHWELL

Ἔτος ἰδρύσεως 1884. — Πληθυσμὸς 939.300.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 271. — Ἐφημέριοι 209.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Gordon Δαυῖδ Savage.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Sher-
wood, K. G. Thompson.

Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἀλφρέδος
Morris Gelsthorpe. β) Ὁ Θεοφ. Wilfrid Μάρ-
κος Way.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος H. Heywood (Ναὸς
Παρθένου Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Nottingham καὶ New-
ark).

41. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ TRURO

Ἔτος ἰδρύσεως 1877. — Πληθυσμὸς 348.030.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 242. — Ἐφημέριοι 194.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης Μαυρίκιος Key.

Βοηθὸς Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. William
Lash.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ἐρρίκος Lloyd (Ναὸς
Ἁγίας Μαρίας).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Cornwall καὶ Bodmin).

42. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ WAKEFIELD

Ἔτος ἰδρύσεως 1888. — Πληθυσμὸς 1.018.930.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 217. — Ἐφημέριοι 213.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης, Ἀλέξανδρος
Ramsbotham.

Χωρεπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Pow-
terfact Ἐρρίκος Treacy.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Φίλιππος Pare (Ναὸς
τῶν Ἀγ. Πάντων).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Pontefract καὶ Hali-
fax).

43. ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΤΟΥ WORCESTER

Ἔτος ἰδρύσεως 679. — Πληθυσμὸς 514.980.

Ἐνοριακοὶ Ναοὶ 219. — Ἐφημέριοι 181.

Ἐπίσκοπος: Ὁ Θεοφ. Lewis Charles - Ed-
wards.

Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι: α) Ὁ Θεοφ. Ἰωάννης
Weller. β) Ὁ Θεοφ. Δαυῖδ Davies. δ) Ὁ
Θεοφ. Φίλιππος Wheldon. γ) Ὁ Θεοφ. Ἀρ-
θούρος Martin.

Προϊστάμενος Καθεδρικοῦ Ναοῦ:
Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Ροβέρτος Polingston
(Ναὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παρθένου).

Ἀρχιδιάκονοι: Δύο (Worcester καὶ Dud-
ley).

(Συνεχίζεται)

† Ὁ Ἡλείας ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΔΙΑΛΟΓΟΝ

Γ'. ΒΙΒΛΙΚΗ-ΧΡΙΣΤΟΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΑΣΙΣ

Βάσις καὶ ἀκρογωνιαίος λίθος πάσης οἰκουμηνικῆς ἐπαφῆς πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ (Κατὰ Ἰωάννην ΙΖ'). Τὸ περίφημον αὐτὸ κεφάλαιον τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον κορυφώνεται εἰς τὸ αἶτημα διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Χριστιανῶν, ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τῆς Κ. Διαθήκης. Εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς, ὅτι τὸ αἶτημα αὐτὸ τοῦ Κυρίου ἐπαναλαμβάνεται πεντάκις (εἰς τοὺς στίχους 11, 21-23). Τὸ θέμα αὐτὸ ἀποτελεῖ ἕνα βασικὸν στόχον τῆς μεγαλειώδους αὐτῆς συνομιλίας μετὰ τὸν Πατέρα, ἀπευθύνεται δὲ εἰς τὸ κρισιμώτερον σημεῖον τῆς ἐπιγῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος, τὴν ἐσπέραν τῆς συλλήψεως Του καὶ τὴν παραμονὴν τῆς λυτρωτικῆς ὑπὲρ τοῦ Κόσμου θυσίας Του. «Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀντελήφθησαν πάντες οἱ παριστάμενοι μαθηταὶ ὡς ἰδιαιτέως βαρυσήμαντον, καὶ ὡς ἐκτάκτου σοβαρότητος τοὺς ὑπὸ τοῦ Κυρίου χρησιμοποιηθέντας λόγους»⁶. «Ἐντύπωσιν κάμνει εἰς τὸν μελετητὴν τῆς ἀρχιερατικῆς προσευχῆς ἡ ἔμφασις ἐπὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς καὶ ἡ σχέσις τοῦ ἁγιασμοῦ πρὸς τὴν ἐνότητα ταύτην... Τὸ ὑπὸ τοιαύτην ἔννοιαν θαῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν ἔλξεως, ἣν δύναται νὰ ἀσκήσῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἐπὶ τοῦ Κόσμου»⁷.

Αὐτὸ τὸ ἀρχιερατικὸν αἶτημα, αὐτὸς ὁ πόθος τοῦ Ἐσταυρωμένου, πρέπει νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀφετηρίαν, ἀλλὰ καὶ τὸν σκοπὸν τῆς οἰκουμηνικῆς προσεγγίσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ὀρθόδοξος Λειτουργία, καθὼς καὶ ἄλλαι βασικαὶ ἀκολουθίαι, τὸ αἶτημα τοῦτο θέτουν ὡς ἕν ἐκ τῶν πρώτων τῆς μεγάλης καὶ ἐναρκτηρίου συναπτῆς. Ἡ ἐνότης τῶν πιστευόντων εἰς τὸν Χριστὸν εἶναι κατὰ ἀπολύτως βασικὸν καὶ πρωταρχικόν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι «σῶμα Χριστοῦ» (Κολασ. α' 24). Πρωτίστως καὶ κυρίως εἶναι σῶμα. Καὶ τὸ σῶμα δὲν μερίζεται (Α' Κορινθ. α' 13). Ἐξ ἄλλου σκοπὸς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου εἶναι νὰ συναχθοῦν ὅλα τὰ πρόβατα εἰς μίαν ποίμνην (Ἰωάν. ι' 16), εἰς ἕν (Ἰωάν. ια' 52), νὰ ἀνακεφαλαιωθοῦν τὰ πάντα (Ἐφεσ. α' 10), νὰ γίνουσι ὅλοι οἱ πιστεύοντες «εἷς ἄρτος» (Α' Κορινθ. ι' 17). «Ἐν σῶμα καὶ ἐν Πνεύμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Ἐφεσ. δ' 4).

6. Π. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, 1956, σελ. 586.

7. Σ. Ἀγουρίδου, «Ἡ ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ», Θεσ/νικὴ 1956, σελ. 79, 88.—M. Villain, Introduction à l'Œcuménisme (Casterman) 1958.—Τοῦ αὐτοῦ, La prière de Jesus pour l'unité chrétienne (Casterman) 1960.—Verbum Caro. No 82.

Εἶναι λοιπὸν ὕψιστος σκοπὸς ἡ ἐνότης τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶναι ἕνας τόσον πολῦτιμος θησαυρὸς, πρέπει νὰ πονοῦμεν διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, νὰ κλαίωμεν διὰ τὸ τραγικὸν δράμα τοῦ χωρισμοῦ, διὰ τὸ τρομερὸν σκάνδαλον τῆς διαρρήξεως τοῦ ἀρράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου. Ἐὰν ἡ κεφαλὴ ἐπόνεσε δι' αὐτὸ, ἐπιτρέπεται τὰ μέλη τοῦ σώματος νὰ μένουσι ἀσυγκίνητα; Πῶς θὰ δικαιολογηθῶμεν, ἐὰν ἀδιαφοροῦμεν δι' αὐτὸ τὸ μέγιστον θέμα, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὸν ὕστατον πόθον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως;

Ἄλλ' ὅπως ἐφάνη μετὰ τὰς ἀνωτέρω παραπομπάς, ἡ ἐνότης τῶν Χριστιανῶν νοεῖται μόνον ἐν Χριστῷ. Δὲν εἶναι μία τεχνητὴ συγκόλλησις, μία αἰσθηματικὴ ἢ διπλωματικὴ προσέγγισις ἀνθρώπων, ἀλλὰ μία ὑπερφυσικὴ καὶ μυστηριακὴ κοινωνία κατὰ τὸ πρότυπον καὶ κατὰ τὴν ἔμπνευσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος. Μόνον ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν βάσιν καὶ μετὰ αὐτὴν τὴν σαφῶς Χριστοκεντρικὴν προοπτικὴν δυνάμεθα νὰ σκεπτόμεθα καὶ νὰ ὀμιλοῦμεν περὶ ἐνότητος, νὰ προσευχώμεθα καὶ νὰ ἐργαζώμεθα δι' αὐτὴν. Πρέπει νὰ τὴν ἐπιζητῶμεν καὶ νὰ τὴν ποθῶμεν ὅπως τὴν θέλει Ἐκεῖνος καὶ μόνον Ἐκεῖνος, ὅχι ὅπως τὴν θέλομεν ἡμεῖς. Πᾶσα ἄλλη ὁδὸς θὰ εἶναι «ὀλισθηρὰ καὶ κρημνώδης», κατὰ τὸν Κλήμεντα τὸν Ἀλεξανδρεῆ.

Δ'. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθῇ καλύτερον ἢ διεκκλησιαστικὴ προσέγγισις; Μετὰ ποίας πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς προϋποθέσεως; Σημειώνομεν μερικὰς κατεθυντηρίους γραμμάς:

α) Ἐν προσευχῇ. Ἐὰν διὰ πολλὰ πράγματα λέγῃ ὁ Κύριος «αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ζ' 7), πολλῶ μᾶλλον δι' αὐτὸ τὸ ὕψιστον θέμα, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπηύθυνε τὴν ὑστάτην του ἰκεσίαν, πρέπει νὰ εἶναι ἡ προσευχὴ μας «ἀδιάλειπτος» (Α' Θεσ. ε' 17), ἀγωνιστικὴ (Ρωμ. ιε' 30), ἐκτενὴς (Πράξ. ιβ' 5), «ἐν παντὶ καιρῷ» (Ἐφεσ. στ' 18). Πρέπει νὰ εἶναι μία «προσκαρτέρησις» κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς πρώτης ἀποστολικῆς κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων (Πράξ. α' 14).

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὸ. Ἡ προσευχὴ διὰ τοιαῦτα μέγιστα θέματα πρέπει νὰ γίνεται πρὸς τὸν Πατέρα «ἐν τῷ ὀνόματι» (Ἰωάν. ιστ' 23) τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ του καὶ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ (Ρωμ. η' 26). Δὲν ὀφείλει ἂν ἀπευθύνεται ἀορίστως καὶ γενικῶς πρὸς τὸ Ἀνάτατον Ὄν. Πρέπει νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, εἰς τὸν Θεὸν τῆς Ἀποκαλύψεως, ὁ ὁποῖος πραγματοποιεῖ τὸ μυστηριώδες σχέδιον τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς λυτρώσεως ἐν τῷ κόσμῳ. Μία τοιαύτη προσευχὴ πρέπει νὰ τελῆται

μέ σαφή τὴν συναίσθησιν τῆς σωτηριώδους βουλῆς τοῦ Πανοικτίρμονος τρισυποστάτου Θεοῦ. Καὶ κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ τελεσιουργῆται μέσα εἰς τὴν σφαῖραν τῆς Ἐκκλησίας, μέσα εἰς τὸν πνευματικὸν καὶ ἁγιαστικὸν χώρον τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς λυτρωτικῆς ἐνεργείας τῶν μυστηρίων. Ἰδιαιτέρως ἡ προσευχὴ διὰ τὴν ἐνότητα εἶναι φυσικὸν νὰ συνδέεται καὶ νὰ συνυφαίνεται μετὰ τὸ κατ' ἐξοχὴν μυστήριον τῆς ἐνότητος καὶ τῆς κοινωνίας, τὴν θεῖαν Εὐχαριστίαν, ἡ ὁποία ἐνοποιεῖ τὸ Σῶμα, τὸ συνάπτει μετὰ τὴν κεφαλὴν, τὸ οἰκοδομεῖ εἰς μίαν ὀργανικὴν ἐνότητα, τοῦ δίδει «ἐνθεον ὁμοτροπίαν» (Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης). Οὕτω πως ἡ προσευχὴ αὐτὴ γίνεται κοινωνία εἰς τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, συμμόρφωσις εἰς τὸ θεῖον θέλημά Του, ἐντάσσεται μέσα εἰς τὴν ἀρχιερατικὴν προσευχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μία τοιαύτη Χριστοκεντρικὴ καὶ Τριαδοκεντρικὴ προσευχὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ, εἶναι ἐπόμενον νὰ πραγματοποιηθῆται μετὰ πίστιν ζέουσαν καὶ φλογεράν, μετὰ ἀκράδαντον πεποιθήσιν εἰς τὴν παντοδύναμον ἀγαθότητά Του, χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις καὶ κυμάνσεις (Ματθ. ιζ' 20, Ἰακώβ. α' 6). Ἡ τοιαύτη ὀλόψυχος καὶ ὀλόθερμος γονυκλισία πρὸ τοῦ Σταυροῦ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι θὰ εἶναι ἓνα γεγονός μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἓνας δυνατὸς σταθμὸς εἰς τὴν ἐναγώνιον πορείαν τῆς στρατιάς τῶν πιστῶν ἐν τῷ κόσμῳ, κάτι ποῦ θὰ φέρῃ πολλὴν χάριν καὶ ἁγιασμόν καὶ θὰ προοδοποιήσῃ ὅπως δὴ ποτε τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τοῦ «ἵνα πάντες ἔν ὧσιν».

Ἀλήθεια, πόσον καθυστερεῖ ἡ πραγματώσις τοῦ ἀρχιερατικοῦ Πόθου διὰ τὴν ἀπιστίαν ἡμῶν (Ματθ. ιζ' 20, ιγ' 58), διὰ τὴν ἀδράνειαν ἡμῶν, διὰ τὸν ὕπνον ἡμῶν! Καὶ πόσον διαφορετικὰ θὰ ἦσαν τὰ πράγματα, ἐὰν ἠσθανόμεθα τὸ χρέος καὶ τὸ προνόμιον τῆς προσευχῆς διὰ τὰ μέγιστα αὐτὰ θέματα, ἐὰν ἐγίνετο μία σταυροφορία προσευχῆς ἐπὶ τούτῳ, ἐὰν ὑπῆρχον εἰδικαὶ ὀμάδες προσευχῆς ἢ «ἀόρατα μοναστήρια», ὅπως ὠραματίσθη ὁ ἀείμνηστος π. Coutourier! Διότι προφανῶς τὴν ἐνότητα μόνον ὁ Παντοδύναμος εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴν δώσῃ. Ἀποτελεῖ ἓνα «δώρημα τέλειον», τὸ ὁποῖον «ἀνωθεν ἐστὶ καταβαίνον ἐκ τοῦ Πατρὸς τῶν Φώτων».

β) Ἐν ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ. Ὁ πόθος τῆς ἐνότητος καὶ ἡ σχετικὴ προσευχὴ πρέπει νὰ καλλιεργῆται μέσα εἰς ἀτμόσφαιραν πολλῆς ταπεινοφροσύνης, μακρὰν ἀπὸ τὰ ὑπουλά μικρόβια τοῦ ὁμαδικοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ τοῦ νομικοῦ φαρισαϊσμοῦ. Ἡ νοσταλγία τῆς ἐνότητος πρέπει νὰ συνοδεύεται καὶ νὰ ἐξαγνίζεται πάντοτε μετὰ τὰς δύο ταπεινόφρονας ὁμολογίας τοῦ ψαλμοῦ καὶ τοῦ ἀποστόλου: «Μὴ ἡμῖν, Κύριε, ἀλλ' ἢ τῷ ὀνόματι σου δὸς δόξαν» (ψ. 113). «Οὐχ ὅτι ἱκανοὶ ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι ὡς ἐξ ἑαυτῶν» (Β' Κορινθ. γ' 4). Μετ' ἄλλους λόγους δὲν θὰ ἦτο ὀρθόδοξον καὶ Χριστιανικὸν νὰ ποθοῦμεν τὴν ἔνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ νὰ δοξασθῆ ἡ Κωνσταντινουπόλις ἢ ἡ Ἑλλάς

ἢ ἡ «Ἁγία Ρωσία». Τὸ ἔδαφος τῆς παγχριστιανικῆς ἐνότητος εἶναι πολὺ λεπτὸν καὶ εὐπαθὲς καὶ δὲν «σηκώνει» τοιαῦτα ἀνθρώπινα κίνητρα. Εἶναι φοβερὸν νὰ τὸ μολύνωμεν μετὰ παρόμοια ὑπουλά παράσιτα. Εἰς τὸν Κύριον—τὸν αἴτιον παντὸς ἀγαθοῦ—ἀνήκει μόνον ἡ δόξα καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἀνάξιους ἡμᾶς νὰ τὴν σφετεριζώμεθα.

Μαζὶ μετὰ τὴν εἰλικρινῆ ταπεινώσιν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ μετάνοια. Ἄς μὴ φανῆ παράδοξον αὐτό. Ἡ μετάνοια δὲν εἶναι μόνον διὰ τοὺς βαρέως ἁμαρτάνοντας. Εἶναι γνώρισμα παντὸς Χριστιανοῦ καὶ πάσης ὀμάδος Χριστιανῶν. Δὲν θὰ μετανοήσωμεν, φυσικά, διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν μας, ἀλλὰ διὰ τὰς παραλείψεις μας ὡς ὀρθόδοξοι, διὰ τὴν ἀδράνειαν μας καὶ τὴν ὀκνηρίαν μας, διὰ τὴν ὑποτονίαν μας καὶ τὴν ἐπιπολαιότητά μας, διὰ τὴν αὐτάρκειαν μας καὶ τὴν ἐλαφρότητα μας, διὰ τοὺς ἐγωϊσμοὺς καὶ τοὺς σωβινισμοὺς καὶ τοὺς ἀπομονωτισμοὺς μας, διὰ τὴν ἔλλειψιν ἀγιότητος καὶ ἀγάπης, διὰ τὴν ἀπόκρυψιν τῶν ταλάντων μας καὶ τὴν μὴ ἐπαρκῆ ἐμβάθυνσιν εἰς τοὺς ἀτιμήτους θησαυροὺς μας. Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπιβάλλεται μετάνοια; Ἡ μήπως ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν σπουδαιοτάτην αὐτὴν πνευματικὴν κατάστασιν; Ὁ 50ὸς ψαλμὸς εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ψαλμὸς παντὸς ὀρθοδόξου πιστοῦ καὶ ἡ κατασκευτικὴ εὐχὴ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον πάσης ὀρθοδόξου δεήσεως.

γ) Ἐν ἀγάπῃ. Ἡ στάσις τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς μετανοίας δὲν εἶναι ἄσχετος πρὸς τὴν πρώτην ἐντολήν τοῦ Εὐαγγελίου, οὔτε πρὸς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἐὰν μᾶς ἠξίωσεν ὁ Κύριος νὰ φυλάζωμεν τὴν ἀληθῆ πίστιν, πρέπει νὰ τὴν κρατῶμεν ἐν ἀγάπῃ, ὅπως μᾶς εἶπεν ὁ ἀπ. Παῦλος (Ἐφεσ. δ' 15). Εἶναι τόσον τραγικὸν τὸ χάσμα τοῦ διχασμοῦ, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται νὰ προσθέσωμεν νέα χάσματα μίσους ἢ ἐμπαθείας. Ἐὰν ἡ ἀγάπη πρέπει νὰ ἐκτείνεται καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς καὶ πρὸς τοὺς μισοῦντας καὶ κακολογούντας ἡμᾶς, διατὶ νὰ μὴ ἐκδηλώνεται πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, ἐφ' ὅσον μάλιστα εὐρισκόμεθα εἰς μίαν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κάτι καλλίτερον ζητοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ κάπως βαθύτερον ποθοῦν τὴν ἀλήθειαν; Αὐτὴ ἡ στάσις τῆς ἀγάπης δὲν σημαίνει μίαν πλαδαρὰν ἀνεξιθρησκείαν (tolérance) ἢ μίαν δογματικὴν ἀναισθησίαν. Σημαίνει, νὰ μὴ φερώμεθα πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς Φαρισαῖοι, ἐγωϊστικῶς κατέχοντες, ἀλλ' ὡς ταπεινοὶ διάκονοι Χριστοῦ, πονοῦντες διὰ τὰς τυχόν ἐλλείψεις των. Νὰ τοὺς βλέπωμεν μετὰ ὀφθαλμοὺς Χριστοῦ.

Ἰδιαιτέρως εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὁπότε ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία τῆς Ρώμης διέρχεται ἡμέρας ἀναταραχῆς καὶ κρίσεως συνειδήσεων, ἔχομεν καθήκον νὰ προσευχώμεθα ἐν ἀγάπῃ διὰ τοὺς κλονιζομένους αὐτοὺς ἀδελφοὺς καὶ νὰ μὴν ἀφίνωμεν νὰ ἐμφιλοχωρῆ εἰς τὰς ψυχὰς μας τὸ μικρόβιον τῆς ἀσπλάγγνου χαιρεκακίας. Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ ἐνθυμούμεθα τὴν παραγγελίαν τοῦ ἀπο-

στόλου Παύλου «εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη» (Α΄ Κορινθ. ιβ΄ 26). Ἴσως νὰ μᾶς εὐπλαγχνίζετο καὶ ἡμᾶς περισσότερο ὁ Κύριος τότε...

δ) Ἐν ἀγιασμῷ. Εἶναι τόσον λεπτόν καὶ εὐπαθὲς τὸ ἔδαφος τῶν οἰκουμενικῶν σχέσεων, ὅπως εἶδομεν, ὥστε ἀπαιτεῖται πολλὴ ἀγιότης καὶ ἀνιδιοτέλεια καὶ αὐταπάρνησις, ὅταν προσεγγίζομεν εἰς αὐτό. Πρέπει ὄντως νὰ ἐξαλείψωμεν τὰς διαφόρους ἐξοχὰς τῶν ζώντων λίθων τῶν ψυχῶν μας, ὥστε νὰ δυνηθοῦν κάποτε νὰ πλησιάσουν ἀλλήλας καὶ νὰ συναρμοσθοῦν εἰς μίαν ἱερὰν οἰκοδομήν. Ἀκόμη περισσότερο ὀφείλομεν νὰ περιορίζομεν καὶ νὰ νεκρώνωμεν τὸ ἐγώ μας, διὰ νὰ ἔλθῃ Ἐκεῖνος, καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἰδικὴν Του ἐνότητα, «ὁ ποιήσας τὰ ἀμώτερα ἓν» (Ἐφεσ. β΄ 14). Θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἔχῃ πολλὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὸ θέμα μας ἡ μεγάλη παρότρυνσις τοῦ ἀποστόλου Πέτρου: «Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς, ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφάρτου, διὰ λόγου ζώντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα» (Α΄ Πέτρου α΄ 22-23).

Μόνον εἰς ψυχὰς ἐπιμελῶς ἡγνισμένας ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἐνυποστάτου Ἀληθείας καὶ εἰς κοινότηας ἀγίων ποθοῦντων διακαῶς τὴν ἐν Χριστῷ ἀγιότητα θὰ ἠδύνατο ὁ Πανάγαθος νὰ χορηγήσῃ τὸ μέγα δῶρον τῆς ἐνότητος καὶ ἐνώσεως. Καὶ αὐτὴν τὴν μεγάλην προϋπόθεσιν θὰ ἤμποροῦσαν ὅλοι νὰ τὴν καλλιερگوῦν.

ε) Ἐν μελέτῃ πολλῇ. Ἐν ὄψει τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, χρειάζεται ἓνα εἶδος ἀναβαπτισμοῦ εἰς τὰς πηγὰς τῆς ἀποκαλύψεως. Διὰ μελέτης συντόνου καὶ βαθείας, δι' ἀξιοποίησεως τῶν πατερικῶν καὶ λειτουργικῶν θησαυρῶν μας, δι' ἐμβαθύνσεως εἰς τὴν ἀποστολικὴν καθολικὴν μας παράδοσιν, ὀφείλομεν νὰ καλλιεργῶμεν μίαν ζωντανὴν θεολογίαν. Καὶ τοῦτο πρέπει νὰ γίνεται, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς, θεολόγοι καὶ μοναχοί, καὶ ὅλοι οἱ μορφωμένοι γενικώτερον, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ τραφοῦν περισσότερο μὲ τὸν ἄρτον τῆς θεολογίας, νὰ ποτισθοῦν μὲ τὰ νάματα τῶν ἀστειρευτῶν πηγῶν καὶ νὰ ζυμωθοῦν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πραγματικῆς ὀρθοδοξίας. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν ἔκαμνον τοὺς μεγάλους τῶν ἀγῶνες καὶ ἐπραγματοποιοῦσαν τὰ ἀθάνατα ἔργα τῶν, δὲν ἦσαν ἀγράμματοι. Διευκτέρευον, ὄχι μόνον ἐν τῇ προσευχῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μελέτῃ, διὰ τοῦτο εἰς τὸ πρόσωπόν των ἐτιμήθη ἡ Ὀρθοδοξία. Καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας, εἰς τὸ πρόσωπον ἐνὸς Βλαδιμήρου Lossky ἢ ἐνὸς Γεωργίου Φλωρόβσκυ κ.ἄ. ἐφανερῶθῃ τόσον λαμπρῶς ὁ πλοῦτος τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἡ ἀρχαία ἐσωτερικὴ δόξα τῆς.

Ὅμως ἰδιαίτερος ἔχομεν χρέος νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸν θησαυρὸν τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας,

ἢ ὁποία τρέφεται μὲ τοὺς ζωντανοὺς χυμοὺς τοῦ Παύλου καὶ τῶν Πατέρων. Εἰς τὸ περὶ Ἐκκλησίας θέμα εὐρίσκεται τὸ κρισιμώτερον σημεῖον τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου. Ἀλλ' ἐκεῖ ἐπίσης εὐρίσκεται καὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἀνατολικῆς παραδόσεως, μακρὰν ἀπὸ τὰς σχολαστικὰς ἐκτροπὰς καὶ παραμορφώσεις τῆς Δύσεως. Ὀφείλομεν νὰ εἶμεθα «ἐτοιμοὶ αἰεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος» (Α΄ Πέτρου γ΄ 15). Ὅχι μόνον διὰ σκοποὺς πολεμικοὺς καὶ ἀντιρρητικούς, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ ἐκθέσωμεν «μετὰ πραύτητος καὶ φόβου», ὅπως συνεχίζει εἰς τὸ ἴδιον ἐδάφιον ὁ ἀπόστολος Πέτρος, τὸν ἀσύγκριτον πλοῦτον τῆς βιβλικῆς, πατερικῆς καὶ συνοδικῆς ἐκκλησιολογίας. Πόσον διψᾷ ἡ Δύσις νὰ ἀκούσῃ τοιαῦτα ἀληθινὰ μαθήματα διὰ τὸ μέγιστον αὐτὸ θέμα!

Ὁ πλουτισμὸς αὐτὸς μὲ τὴν βαθεῖαν καὶ οὐσιώδη ὀρθόδοξον σκέψιν δύναται νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς δύο προαναφερθείσας ἀκρότητας: τὴν στενότητα τῆς σκέψεως καὶ τὴν πλαδαρότητα τῶν ἐνεργειῶν. Τὸ θέμα καὶ πάλιν δὲν εἶναι, ἐὰν θὰ ἐπιταχύνωμεν ἢ ἐὰν θὰ ἀναβάλωμεν τὸν διάλογον, ἀλλ' ἐὰν θὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν οὐσίαν, ἐν προσευχῇ καὶ ἐν ἀγιασμῷ, ὥστε αἱ οἰαδιῆποτε ἐνέργειαι μας νὰ ἀπορρέουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν οὐσίαν, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνοικεῖ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τὸ ὁποῖον γράφει τὴν παράδοσιν. Ὀφείλομεν ἐπομένως, ὄχι ἀπλῶς νὰ γνωρίζωμεν τὴν ὀρθόδοξον θεολογίαν, ἀλλὰ νὰ εἶμεθα ἐμποτισμένοι ἀπὸ αὐτὴν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

* * *

Εἶναι προφανές, ὅτι ἓνα ἰδιαίτερον χρέος ἐν προκειμένῳ βαρύνει τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου τὸν κλῆρον καὶ τὸν μοναχισμόν. Ἐὰν ὅλοι αὐτοὶ οἱ παράγοντες προσηύχοντο περισσότερο καὶ ἐθελόγουν βαθύτερον, ἢ Ἐκκλησία μας θὰ ἦτο εἰς μεγαλύτεραν ἐτοιμότητα δι' ἓνα οὐσιαστικὸν καὶ οἰκοδομητικὸν διάλογον. Πράγματι, ἐὰν καὶ μόνον τὸ ἅγιον Ὅρος, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐμμονὴν του εἰς τὰς παραδόσεις, ἠσθάνετο, κατὰ κάποιον τρόπον, τὸν πόνον τοῦ Χριστοῦ διὰ τὸ δρᾶμα τοῦ χωρισμοῦ καὶ ἐὰν, ἐκ παραλλήλου, ἐνετρύφα εἰς τοὺς βιβλικοπατερικοὺς θησαυροὺς, θὰ εἶχε νὰ δώσῃ κάτι πολὺ σημαντικὸν εἰς τὴν σύγχρονον ἀγωνίαν καὶ ἀναζητήσιν τῶν Χριστιανικῶν λαῶν. Ἄς εὐχώμεθα ἐνθέρμως δι' αὐτό*.

Ἡ τελικὴ σκέψις, μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ ἠθέλαμεν νὰ καταλήξωμεν, εἶναι ὅτι τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ φέρωμεν ἡμεῖς τὴν ἐνότητα, νὰ ἐπιτύχωμεν ἡμεῖς τὴν ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Αὐτὸ εἶναι ἔργον Θεοῦ. Ἡμεῖς ἄς προσπαθῶμεν νὰ μὴ φέρωμεν ἐμπόδια εἰς Ἐκεῖνον. Ἄς εἶμεθα ὄργανα ἐνότητος εἰς τὰς χεῖράς

8. Εἶναι ἐννόητον, ὅτι πρὸ οἰουδιῆποτε οἰκουμενικοῦ διαλόγου δεῖν νὰ προηγήται ὁ διορθόδοξος τοιοῦτος, ὅπως ἀνεπτύξαμεν ἄλλοτε (Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ὀρθοδόξων, «Ἀκτίνες» 1964, σελ. 241-245).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Ἄς τὸ δώσωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι».

Ἡ χαρμόσυνος περίοδος τοῦ Πεντηκοσταρίου, τὴν ὁποῖαν διανύει ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, διαποτίζεται ὑπὸ ἐλπιδοφόρου καὶ παρηγόρου προοπτικῆς, δημιουργουμένης ἐκ τῆς βαθείας πεποιθήσεως, ὅτι ὁ Κύριος «ἀνέστη ὄντως».

Ὡς ἐτόνισεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος εἰς τὸ πρὸς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα πασχάλιον μήνυμά του, («Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας εἶναι τὸ θεμέλιον, ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς Νέας Δημιουργίας, τῆς Νέας Ζωῆς. Εἶναι ἡ ἐγγύησις, ὅτι ἡ Νέα Ζωή, ἡ «ἐν Χριστῶ ζωή», ἀποτελεῖ «τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆς». Εἰς τὴν Νέαν ταύτην Ζωὴν «οἱ πάντες θὰ εἴμεθα τὸ ἐν Σῶμα τοῦ Κυρίου, τὰ ἀδιάσπαστα μέλη Του, ζωογονούμενα ὑπὸ τοῦ ἐνὸς Πνεύματός Του, ἡνωμένα ὑπὸ τὸ μοναδικὸν καὶ ἀπαραβίαστον θέλημά Του».

Πρὸς ἐπίτευξιν τῆς Ζωῆς ταύτης δεόν νὰ ἀποβάλωμεν τὴν χλιαρότητα. Ὁ ρυθμὸς, μὲ τὸν ὁποῖον προχωροῦμεν εἰς τὴν πραγμάτωσίν της, προσέθεσεν ὁ Μακαριώτατος, «εἶναι ἀνάγκη ἐξάπαντος νὰ ἐπιταχυνθῆ». Δι' αὐτὸ ἀπὸ μέτρον τῆς ἐπιταχύνσεως τοῦ ρυθμοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ προσεγγίσωμεν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῆς Νέας Δημιουργίας, ἃς τὸ δώσωμεν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι, οἱ Ἕλληνες... Οὕτω θὰ ἔχωμεν προσφέρει μίαν νέαν ἀνεκτιμήτου ἀξίας ὑπηρεσίαν πρὸς ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Θὰ γίνωμεν ἐν τῇ πράξει κήρυκες τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας καὶ τῆς δυνάμεώς της».

Τὰ Πατερικὰ Κείμενα.

Εἶναι τῶ ὄντι ἱστορικὴ ἡ ἀπόφασις τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως, ὅπως, παραμεριζομένων τῶν ἐπιπροσθούτων ἐμποδίων καὶ τῶν τυχόν τεχνικῶν δυσκολιῶν, εἰσαχθῆ εἰς τὰ σχολεῖα Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ἢ εἰς ἰδιαιτέραν ὄραν ἐρμηνεῖα ἐκλεκτῶν περικοπῶν ἐκ τῶν Πατερικῶν κειμένων.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη δεόν νὰ ἀξιοποιηθῆ διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν — πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τῶν μαθητῶν —

Του. Ἄς εἴμεθα «τύποι τῶν πιστῶν» καὶ αἱ Ἐκκλησίαι μας ἃς εἶναι ὑποδείγματα τῆς Μιδῆς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων, τῶν Πατέρων καὶ τῶν Μαρτύρων, κανόνες πίστεως, προσευχῆς καὶ ἀσκήσεως, ἐστία γνησίας θεολογίας καὶ πνευματικότητος. Καὶ τότε ὁ Δομῆτωρ τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ προωθῆ τὴν ἐνότητα καὶ νὰ φέρῃ κάποτε τὴν ἔνωσιν, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἀνεξερευνήτων κριμάτων Του καὶ μέσα εἰς τὴν πάνσοφον ἐσχατολογικὴν προοπτικὴν Του.

(Τέλος)

ΗΛΙΑΣ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιμανδρίτης

καταλλήλων Ἀνθολογίων καὶ διὰ τῆς ὑποδείξεως εἰς τοὺς θεολόγους καθηγητὰς τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως τῆς προσφορωτέρας μεθόδου μεταδόσεως εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν θησαυρῶν τῆς πατερικῆς σοφίας.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ ἐπιτυχὴς διδασκαλία τῶν Πατερικῶν κειμένων θὰ ὑποβοηθήσῃ τὸν ὕγιᾶ καὶ ὀρθὸν προσανατολισμὸν τῆς ἐλληνικῆς νεολαίας, ὡς καὶ τὸ ἔργον τῆς προλήψεως ἢ θεορατείας τῆς ἀξιολογικῆς μωπίας καὶ τοῦ πνευματικοῦ διαλτατισμοῦ.

Τὸ θέμα εἶναι σοβαρὸν.

Ὡς ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνόμαλοι τύποι παρετηρήθησαν ἀναμένοντες εἰς τοὺς πέριξ τῶν δημοτικῶν σχολείων χώρους καὶ προσπαθοῦντες νὰ ἐξεύρουν «λείαν» πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀκατονομάστων ὀρέξεών των.

Τὸ θέμα εἶναι τόσο σοβαρὸν, ὥστε εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τοῦτο θὰ ἔχη ἤδη ὅπωσδήποτε ἀπασχολήσει τοὺς ὑπευθύνους τῆς Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως καὶ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς.

Συνιστῶμεν ὁμῶς καὶ εἰς τοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ ὅτι εἶναι ἀπασχολημένοι εἰς τὰς ἐργασίας των, πρέπει νὰ ἐξεύρουν τρόπους τόσοσ προστασίας τῶν τέκνων των κατὰ τὴν ἐκ τοῦ σχολείου ἐπιστροφῆν των εἰς τὴν οἰκίαν, ὅσον καὶ ἀδιαλείπτου διαφωτίσεως αὐτῶν περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους ταῦτα διατρέχουν καθ' ὁδόν, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς προσοχῆς καὶ συνεχοῦς ἐπαγρυπνήσεώς των, πρὸς συντηρῆν καὶ ἀνευ σπασμωδικοῦ πανικοῦ ἀντιμετώπισίν των.

Θετικὰ διαπιστώσεις καὶ ὁμολογία.

Ἐπαινοῦμεν θερμῶς τὸν συνεργάτην ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ὅστις εἰς ἕκτερες ἀρθρον του μετέδωκε τὰς περὶ θρησκείας ἀντιλήψεις τοῦ διασήμου βρεταννοῦ ἱστορικοῦ καὶ φιλοσόφου Ἀρνολτ Τόυνμπη, ὡς αὗται διατυπώνονται εἰς τὸ τελευταῖον ἔργον αὐτοῦ («Ἐμπειρία») (Experiences).

Κατὰ τὸν Τόυνμπη, ἡ Θρησκεία δύναται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν βοήθειαν, «ποῦ ἔχει ἀνάγκη γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἄμεση ἐπαφὴ μὲ τὴν ἔσχατη πνευματικὴ πραγματικότητα, πίσω καὶ πέρα ἀπὸ τὰ φαινόμενα τοῦ Σόμπαντος», «νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς ἀνθρώπινης τεχνολογίας καὶ τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸν δρόμον πρὸς μιὰ ἀληθινὴ πνευματικὴ ἐλευθερία. Ἐνα ἀνθρώπινο ὄν, ποῦ ἐπεκωνώνησε μὲ τὴν ἔσχατη πνευματικὴ πραγματικότητα καὶ ἔκαμε κορυφαία μέρμνά του νὰ ζῆ σὲ ἄρμονία μὲ τὴν πραγματικότητα αὐτὴ, ἔχει ἐκκληρώσει τὸ λόγο ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου».

Παρὰ τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Τόυνμπη δὲν νοεῖ τὸν Θεὸν ἐν χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν μας, διότι οὗτος, ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἀντικειμενικῆς μελέτης τῆς ἀνθρωπίνης

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς 3ης μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου ἐ. ἔτους:

Ἐχοροστάτησε τὴν 6 Ἀπριλίου ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ναυπάκτου κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου.

Τὴν 7 Ἀπριλίου ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Νυμφίου.

Πρόεστη τὴν 13 Ἀπριλίου τῆς θ. Λειτουργίας τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν, ὡς καὶ τοῦ Μεγάλου Ἑσπερινοῦ τοῦ Πάσχα καὶ τὴν 18 Ἀπριλίου, κατὰ τὴν πανήγυριν τοῦ παρεκκλησίου τῆς ἐν Ἡλιουπόλει Ἱ. Μουῆς τῆς Θεομήτορος.

Ἐτέλεσε τὴν 17 Ἀπριλίου τὰ ἐγκαινία τῆς Τραπεζῆς Nova Scotia.

Πρόεδρευσε τὴν 3 Ἀπριλίου τῆς συνεδρίας τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Τὴν 4 Ἀπριλίου τῆς συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Βαφειαδακείου Ἰδρύματος.

Τὴν 17 Ἀπριλίου τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μουῆς Πετράκη καὶ τὴν 18 ἡ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μουῆς τῆς «Θεομήτορος».

Ὡμίλησε τὴν 4 Ἀπριλίου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀχαρνῶν πρὸς τὰ μέλη τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Παρέστη τὴν 4 Ἀπριλίου εἰς τὴν διάλεξιν τοῦ Καθηγητοῦ κ. Στρατῆ Ἀνδρεάδη.

ιστορίας καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ, καταλήγει εἰς τόσον θετικὰς διαπιστώσεις καὶ ὁμολογίας περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς Θρησκείας.

Κατέρρευσαν αἱ ἀθεϊστικαὶ προσπάθειαι.

Ὁ παγκόσμιος τύπος ἐξῆρε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὸ γεγονός τῆς ὀλονὲν καὶ περισσότερον ἀξαναομένης ἐκδηλώσεως τῆς θρησκευτικότητος τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, τὴν ὁποίαν οὐδόλως κατώρθωσε νὰ ἐκριζώσῃ ἢ ὑπερπεντηκονταετῆς συστηματικῆ ἀθεϊστικῆ ἐκστρατεία καὶ προπαγάνδα τῶν κομμουνιστῶν.

Ἀφορμὴν εἰς τὰς νέας διαπιστώσεις τοῦ παγκοσμίου τύπου ἔδωκεν ὁ πρωτοφανὴς ἐνθουσιασμός, μὲ τὸν ὁποῖον αἱ χιλιάδες τῶν πιστῶν κατεπλημμύρισαν τοὺς περὶ τῆς ἐναπομεινάντων ναῶν των χώρους κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι πλήθη νεαρῶν ἀθέων προσεπάθουν νὰ ἐμποδίσουν τὴν προσπέλασιν των εἰς τοὺς χώρους τῆς λατρείας.

Ὡς εὐστόχως ἐσημείωσεν ὁ εἰς τὴν προηγουμένην παρατήρησιν μνημονευθεὶς δημοσιογράφος ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὁμολογιῶν τοῦ Τόννμπη, ὁ προφητικὸς Ντοστογιέφσκι ἐδικαιώθη εἰς τὸ διάστημα, καθ' ὃ κατέρρευσαν πᾶσαι αἱ θεωρίαι καὶ προσπάθειαι τῶν ἀθεϊστῶν καὶ ὕλιστῶν. «Ἄν ζοῦσε τώρα, θὰ ἔβαζε τὸν περιφημο ἠρωά του, πὸν εἶχε κατεβάσει τις ἅγιες εἰκόνες καὶ στῆ θέσι τους ἔβαλε καὶ λάτρευε τὰ ἀναρχικὰ καὶ ἀθεϊστικὰ βιβλία, νὰ ξαναβάλῃ στῆ γωνιά τις εἰκόνες, μὰ καὶ ἡ ἀνάγκη του γιὰ πίστι παρέμεινε πάντα ἡ ἴδια καὶ ἀναλλοίωτη».

Τὴν 6 Ἀπριλίου εἰς τὰς ἐν Μεσολογγίῳ ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 143ῃ ἐπετειῶ τῆς «Ἐξόδου τοῦ Μεσολογγίου».

Τὴν 20 Ἀπριλίου εἰς τὰς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ἑορταστικὰς ἐκδηλώσεις ἐπὶ τῇ 2ᾳ ἐπετειῶ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπανάστασεως τῆς 21 Ἀπριλίου τοῦ 1967.

Ἐπεσκέφη τὴν 18 Ἀπριλίου τὸ Ἄσυλον Ἀνιάτων.

Παρεκάθησε τὴν 17 Ἀπριλίου εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλλήνων ἑφοπλιστῶν δοθὲν δείπνον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Χίλτον».

Τὴν 18 Ἀπριλίου εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἁγίας Παρασκευῆς Ν. Σμύρνης καὶ τῶν κυριῶν τῶν Φιλικῶν αὐτῆς κύκλων, ὡς καὶ εἰς τὸ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς παρατεθὲν γεῦμα πρὸς τοὺς ὑπερήλικας τῶν ὡς ἄνω ἐνοριῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸ δείπνον τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Κοριτσιού».

Τὴν 19 Ἀπριλίου εἰς τὸ πρὸς τιμὴν του παρατεθὲν γεῦμα ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ».

Τὴν 20 Ἀπριλίου εἰς τὸ γεῦμα εἰς τὸ Γηροκομεῖον Ἀθηνῶν, τὸ δὲ ἐσπέρας εἰς τὸ δείπνον τῆς Ἀδελφότητος Θεολόγων «Ἡ Ζωή».

Μετέσχε τὴν 17 Ἀπριλίου τῆς συνεδρίας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Βασιλικῷ Ἑνικῷ Ἰδρύματος.

Ἐδέχθη τὴν 3 Ἀπριλίου τὸν πλωτῆρα κ. Καραβᾶν.

Τὴν 4 Ἀπριλίου τὸν Καθηγητὴν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου π. Ἰβάν Ζούζεκ, τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ἄλ. Τσιριντάνη καὶ τὸν κ. Ἄ. Δελκωστόπουλον.

Τὴν 19 Ἀπριλίου τὸν ἐν Ἀθήναις τοποτηρητὴν τῶν Ἀρμενίων ἀρχιμ. Β. Ντεμιτζιάν καὶ τὸν πρ ἔδρον τῆς κοινότητος αὐτῶν, τὸν ἀρχιμ. Lev Zillel, τὸν Προϊστάμενον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν ἀρχιμ. Τιμόθεον Κοντουμέρον καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ νοσοκομείου «Ἁγιος Σάββας» ἀρχιμ. Γ. Κουτῆν.

Τὴν 20 Ἀπριλίου τὸν Ἀρχιμ. τοῦ Βασιλικῷ Ναυτικοῦ Χριστ. Σταυρόπουλον.

Μὲ τὸ σύνθημα «Ὀλιγώτερα παραμεθόρια χωρὶα χωρὶς Πάσχα», πενήντα πέντε ἐφημέριοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετέβησαν διὰ νὰ τελέσουν τὰς ἱερὰς ἀκολουθίας τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως εἰς παραμεθόρια χωρὶα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται ἱερέων. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐκ τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς τρίτη κατὰ σειράν καὶ ἐπραγματοποιήθη εἰς ἔνδειξιν τῆς ἐνότητος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐφημέριοι τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετέβησαν εἰς χωρὶα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Γρεβενῶν, Παραμυθίας, Φλωρίνης, Δρυϊνουπόλεως, Σιδηροκάστρου, Καστοριάς, Κιλκισίου, Σιατίστας, Ἐδέσσης καὶ Δράμας.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Εὐρίπου κ. Βασίλειος, κωλυόμενος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου, ὄρκισε τὴν 9 Ἀπριλίου τὸν νέον Γενικὸν Διευθυντὴν τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π. κ. Ἡλίαν Π. Στεργιόπουλον, ὅστις ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του.

Τὸ ὑπὲρ τῆς Ἐταιρείας ἀποφυλακίζομένου συγκεντρωθέν χρηματικὸν ποσὸν ἐκ τῆς περιφορᾶς εἰδικῶν δίσκου εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνήλθεν εἰς 134.351 δραχμὰς, ὅπερ καὶ θὰ ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἐν λόγῳ Ἐταιρείαν.

Ἐν τῷ πλαίσίῳ τοῦ ἑφετεινοῦ νέου συνθήματος κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα «ΔΩΣΕ ΧΑΡΑ ΣΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ» καὶ προκειμένου νὰ δοθῆ ἡ δυνατότης πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ τούτου, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου, περιήχθη δίσκος κατὰ τὴν Μεγάλῃν Παρασκευῇ, τὸ συγκεντρωθέν δὲ ποσὸν κατετέθη εἰς διαφόρους Τραπεζὰς διὰ λογαριασμόν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ διὰ τὴν Εἰδικὴν Μέρημαν ὑπερήλικῶν.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας

Εἰς τὸ Στάδιον Κομοτηνῆς διεξήχθη φιλικὸς ἀγὼν μεταξύ τῶν Ποδοσφαιρικῶν Ὀμάδων τῆς Ἑθνικῆς Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τοῦ «Πανθρακικοῦ», αἱ εἰσπράξεις τοῦ ὁποίου θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Συνεργείου Ὀρθοσκευτικῆς καὶ Ἑθνικῆς Διαφωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Κατὰ τὴν δοθεῖσαν πρὸς τιμὴν τῶν ἀθλητῶν ἀμοτέρων τῶν ομάδων δεξίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, παρουσιά καὶ τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ ἠυχάρησθη τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις καὶ τοὺς Ἀθλητὰς διὰ τὴν συμβολὴν των εἰς τὸ ἔργον τῆς Ὀρθοσκευτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, προσέφερεν ἰδιοχείρως, ὡς εὐλογίαν καὶ εἰς ἀνάμνησιν, ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης.

— Εἰς συγκέντρωσιν τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Φρουρᾶς Κομοτηνῆς, παρουσία τοῦ Δ/τοῦ τῆς XII Μεραρχίας καὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ Δ/τοῦ Κομοτηνῆς καὶ Νομοῦ Ροδόπης, ὠμίλησεν ὁ Σεβασμιώτατος περὶ τῆς ἑξίας τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ προσέφερεν εἰς ἅπαντας τοὺς Ἀξιωματικούς ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης.

— Ὅμοιος ὁ Σεβασμιώτατος ὠμίλησε περὶ τοῦ Θεοπνεύστου Βιβλίου τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ εἰς συγκέντρωσιν τῶν Ἀξιωματικῶν τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ροδόπης, πρὸς τοὺς ὁποίους προσέφερεν ὡς δῶρον ἀνά ἐν ἀντίτυπον τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Κατὰ τὰς ὡς ἄνω ἐκδηλώσεις διενεμήθησαν ἐν συνόλῳ 280 σώματα τῆς Καινῆς Διαθήκης, δωρεὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Ἀξώμης ζητεῖ δύο προσοντούχους ἱερεῖς. Ἐπίσης ζητεῖ Διάκονον, εἰ δυνατόν καλλίφωνον καὶ προσοντούχον διὰ περαιτέρω ἐξέλιξιν, ἵνα διακονήσῃ παρά τῷ Μητροπολίτῃ καὶ τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτην Ἀξώμης P.O. BOX 571 Addis Ababa, ἀναφέροντες τὸ ὄνομα ἐνὸς Μητροπολίτου ἢ Καθηγητοῦ μίᾶς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, ἵνα παρ' αὐτῶν ζητηθῶσι πληροφορίες περὶ τῆς καταλληλότητος τῶν ὑποψηφίων νὰ ὑπηρετήσωσι τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀξώμης.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Τὴν 12 Ἀπριλίου ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς ἡλικίαν 66 ἐτῶν, κατόπιν καρδιακῆς κρίσεως, ὁ Μητροπολίτης Βύβλου καὶ Βοτρώων (Ὁρους Λιβάνου) Ἠλίας Καράμ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Τὸ ἄρτι ληφθὲν τεύχος Ἰανουαρίου τοῦ 1969 τοῦ ἐπίσημου ὀργάνου τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γράφει, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέλεξε τὸν ἀρχιμανδρίτην Γερμανὸν Τιμοφέεφ Βοηθὸν Ἐπίσκοπον τῆς Ἐπαρχίας Λένινγκραντ καὶ Πρύτανιν τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας. Ὁ ἀρχιμ. Γερμανὸς ἐγεννήθη τὸ 1937 εἰς τὴν Τασκένδην, ὅπου ἐτελείωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς. Ἐν συνεχείᾳ ἐτελείωσε τὸ Σεμινάριον καὶ τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν Λένινγκραντ. Τὸ 1967 διωρίσθη ἐπιθεωρητὴς τῆς Θεολ. Ἀκαδημίας, λαβὼν ταῦτοχρόνως καὶ τὸ ὄφικιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου.

— Ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας παρά τῷ Παγκοσμίῳ Συμβουλίῳ Ἐκκλησιῶν Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ζβενιγκορόντ κ. Βλαδίμηρος διωρίσθη Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τῆς Ἐπαρχίας Κιέβου.

— Δεύτερος ἀναπληρωτὴς τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος ἑξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας διωρίσθη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος τοῦ Δημητρόφσκ καὶ Πρύτανις τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας Μόσχας κ. Φιλάρετος.

— Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπέτρεψε τὴν τέλεσιν τῆς λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων κατὰ τὰς ἐσπερινὰς ὥρας εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

— Ἡ τὴν 10 Μαΐου 1964 συγκροτηθεῖσα Συνοδικὴ Ἐπι-

τροπὴ διὰ τὴν μελέτην τοῦ καταλόγου τῶν θεμάτων τῆς Πανορθόδοξου Προσυνόδου, ἀπαρτισθεῖσα ἐξ 22 μελῶν, εἶχε μέχρι τοῦδε 36 συνεδρίας. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐπεξεργάσθη ὅλα τὰ θέματα τοῦ καταλόγου καὶ ὑπέβαλε τὰς σχετικὰς ἐκθέσεις εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

— Ὁ ἱερομόναχος Εὐσέβιος (Σάββιν), μέλος τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀντιπροσωπείας, διωρίσθη γραμματεὺς τῆς Ἀντιπροσωπείας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τὴν 12 Μαρτίου ἐ. ἔτους συνήλθεν ἐκτάκτως εἰς Βελιγράδιον ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τὴν ἴδρυσιν Σερβικῆς Ὀρθοδόξου Ἐπαρχίας Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ Αὐστραλίας με ἔδραν τὸ Λονδίον. Ἐπίσκοπος τῆς νεοϊδρυθείσης Ἐπαρχίας ἐξελέγη ὁ μέχρι τοῦδε Βοηθὸς Ἐπίσκοπος κ. Λαυρέντιος, νέος δὲ Βοηθὸς Ἐπίσκοπος τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανοῦ ἐξελέγη ὁ ἱερομόναχος Dr. Danilo Krstic.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡσχολήθη καὶ μετὰ τὴν περίπτωσιν τῆς σγεδιαζομένης κατεδαφίσεως τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Λόβτσεν (Μαυροβούνιον) παρεκκλησίου τοῦ Μητροπολίτου καὶ ἡγεμόνου τοῦ Μαυροβουνίου Πέτρου Πέτροβιτς β' — Νιέγκος, ὅπου φυλάσσονται τὰ ὀστᾶ του, διὰ νὰ ἀνεγερθῇ εἰς τὴν θέσιν τοῦ μαυσωλείου. Σύμπασα ἡ Ἱεραρχία ὑπεστήριξε τὴν ἀποψιν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαυροβουνίου κ. Δανιήλ, ὅτι τὸ ἐν λόγω παρεκκλήσιον δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ κατεδαφισθῇ.

Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαυροβουνίου κ. Δανιήλ καὶ οἱ ἄλλοι Ἱεράρχαι τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας λαμβάνουν καθημερινῶς σωρεῖαν ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ κλῆρος καὶ οἱ πιστοὶ ὑποστηρίζουν ἐκθύμως τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας, ὅπως μὴ κατεδαφισθῇ τὸ παρεκκλήσιον. Φαίνεται ὅτι ἀπετράπη ὁ κίνδυνος τῆς κατεδαφίσεως τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Λόβτσεν καὶ εἰς ὑψόμετρον 1700 μ. εὐρισκομένου παρεκκλησίου τοῦ ἐπιφανοῦς Μητροπολίτου Μαυροβουνίου Πέτρου Πέτροβιτς β'—Νιέγκος, τοῦ μεγαλυτέρου μέχρι σήμερον ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου τῶν Σέρβων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὴν 26 Μαρτίου ἐ. ἔτους ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ εἰς ἡλικίαν 77 ἐτῶν ὁ Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας κυρὸς Στέφανος. Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης ἐγεννήθη τὴν 27 Δεκεμβρίου 1891 εἰς Μαΐνταν Λιποβέσκι τῆς ἐπαρχίας Λβόβ. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς ἐτελείωσε τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σεμινάριον τοῦ Ὁρέλ. Προσελθὼν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου, ὑπηρέτησεν ὡς ἐφημέριος καὶ στρατιωτικὸς ἱερεὺς. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' παγκοσμίου πολέμου ἐξωρίσθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Ρουμανίαν, ἀκολούθως δὲ εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐγκλεισθεὶς εἰς διάφορα στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου του ἔγινε μοναχός, λαβὼν τὸ ὄφικιον τοῦ ἀρχιμανδρίτου. Εἰς ἐπίσκοπον ἐχειροτονήθη τὴν 22 Μαρτίου 1953 καὶ ἐποίησε τὴν ἐπαρχίαν Βρότσλαβ καὶ Στρετίν μέχρι τοῦ 1961, ὅτε προήχθη εἰς Ἀρχιεπίσκοπον καὶ μετετέθη εἰς τὴν ἐπαρχίαν Μπιάλοστοκ καὶ Γκντάνσκ. Τὴν 26 Μαΐου 1965 ἐξελέγη Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ πάσης Πολωνίας, ἐνθρονισθεὶς τὴν 18 Ἰουλίου 1965. Ὁ ἀειμνήστος Μητροπολίτης Στέφανος ὑπήρξε ταπεινὸς καὶ συνετὸς Πρωθιεράρχης, ἐργασθεὶς με ἀφοσίωσιν καὶ ἱερὸν ζῆλον διὰ τὴν περιφρούρησιν καὶ προαγωγὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Πολωνίαν.

Τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Στεφάνου ἡ μνήμη ἔστω αἰώνια!

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Μελέτιος, ὁ ρωμαιοκαθολικὸς Ἀρχιεπίσκοπος Παρισίων κ. Μαρτύ καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ὀμοσπονδίας τῶν Διαμαρτυρομένων πάστωρ Κάρλος Βεσφάλ ἀπηύχθησαν ἀπὸ κοινοῦ θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν Μέσην Ἀνατολήν.

— Ἀπὸ τῆς 30ῆς Ἀπριλίου μέχρι τῆς 4ης Μαΐου συνέρχεται εἰς Μπάρι τῆς Ἰταλίας ἱστορικὸν διεκκλησιαστικὸν συνέδριον, τῶν ἐργασιῶν τοῦ ὁποίου μετέχουν Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ Καθηγηταί, ἐν οἷς καὶ Καθηγηταὶ τῶν Πανεπιστημίων Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 ἐδάφ. 2 παράγρ. γ' τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου α) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Γλυφάδας, β) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Μασσάτου, γ) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Μεταμορφώσεως Μοσχάτου, δ) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Τερψιθέας-Γρυφάδας, ε) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Μαρίνης Ἀνθουπόλεως καὶ στ) Ἁγίου Ἱεροθέου Περιστερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης προκηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 1969.

† Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 46 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν πλήρωσιν τῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως ἐνὸς τακτικοῦ Ἐφημερίου α) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς Ν. Σμύρνης, β) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Μαρίνης Ἡλιουπόλεως, γ) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Γερασίμου Ἰλισίων, δ) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Νικολάου Φιλοπάππου καὶ ε) ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀττικῆς, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς ἐφημεριακὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω. Τὸ πρῶτιστον εἶναι τὸ πτυχίον τῆς Θεολογίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 1969.

† Ὁ Ἀθηνῶν ἹΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καρυστίας καὶ Σκύρου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Κύμης, 2) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ταξιαρχῶν, 3) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ὁσίου Σεραφείμ Κουρουλίου, 4) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εἰσοδίων Θεοτόκου Κήπων, 5) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Πυργίου, 6) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ὁχθονιάς, 7) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Θεολόγου Δροσιάς, 8) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Λεπούρων, 9) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κομμ. Θεοτόκου Τραχηλίου, 10) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Τσακῆων, 11) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Κομμ. Θεοτόκου Ἀετοῦ, 12) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μουρτιᾶς καὶ 13) τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Λιναρῆς Σκύρου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱ.Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Κύμῃ τῇ 15ῃ Ἀπριλίου 1969.

† Ὁ Καρυστίας καὶ Σκύρου ΣΕΡΑΦΕΙΜ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἰωαννίνων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ὁ Σερβίων καὶ Κοζάνης ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Ἐσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 100 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 4 ἑτησίως.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Ἱερωνύμου, Μήνυμα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα.

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Τὸ κοινωνικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Μητροπολίτου Καλαβρίας Αἰμιλιανοῦ, Θέματα ἐν ὄψει τῆς Συνόδου.

Μητροπολίτου Ἡλείας Ἀθανασίου, Ἡ ἐπισκοπικὴ ὀργάνωσις καὶ διοικήσις τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀρχμ. Ἡλία Μαστρογιαννοπούλου, Ὁρθόδοξοι προϋποθέσεις διὰ τὸν Οἰκουμενικὸν διάλογον.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἀθῆναι, Ἰασιῶ 1 — Τηλέφ. 710.734.